

PODOABA BISERICII LUI
H R I S T O S

Benjamin Keach

Podoaba Bisericii lui Hristos

PODOABA
BISERICII
LUI HRISTOS

BENJAMIN KEACH

PODOABA BISERICII LUI HRISTOS

Benjamin Keach

© 2019 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *The Glory and Ornament of a True Gospel-constituted Church* (1697).

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Traducerea, corectura, editarea, design și tehnoredactare: Asociația MAGNA GRATIA.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

- imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;
- imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);
- stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.
- copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Citiți politica integrală de copyright la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelie adevărului. – 1 Timotei 3:15

Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete... Ei Îl laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul îi adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți. – Faptele Apostolilor 2:41, 47

CUPRINS

Către cititor	9
<i>Capitolul 1. O biserică adevărată și bine rânduită</i>	13
<i>Capitolul 2. Lucrarea păstorilor</i>	21
<i>Capitolul 3. Lucrarea diaconilor</i>	25
<i>Capitolul 4. Responsabilitățile membrilor față de păstoriilor</i>	27
<i>Capitolul 5. Primirea noilor membri</i>	35
<i>Capitolul 6. Autoritatea pentru disciplina bisericii</i>	39
<i>Capitolul 7. Disciplina corectivă a bisericii</i>	43
<i>Capitolul 8. Cauzele tulburărilor în biserica locală</i>	69
<i>Capitolul 9. Lucrurile care împodobesc biserica</i>	83
<i>Capitolul 10. Încheiere</i>	93
<i>Anexă. Un exemplu de legământ la constituirea unei biserici locale</i>	99
<i>Despre MAGNA GRATIA</i>	

CĂTRE CITITOR

Frații mei,

Orice casă sau clădire necesită deopotrivă materiale de construcție și un plan, și așa stau lucrurile și cu Biserica lui Hristos, denumită și casa Dumnezeului celui viu. Materialele din care ea este construită sunt „pietrele vii”, adică oamenii convertiți. De asemenea, atât materialele cât și forma trebuie să respecte regulile și modelul arătat pe munte (mă refer aici la porunca lui Hristos) ca și modelul bisericilor apostolice, nicidecum să fie croite după invențiile oamenilor.

Întrucât biserica simbolică¹ a evreilor a fost una etnică și din ea a făcut parte sămânța firească², unii oameni se așteaptă să descopere aceleași materiale și aceleași formă și acum, în vremea Evangheliei. Totuși, chiar

---

¹ **simbolic** – simbolul sau modelul din Vechiul Testament care își găsește împlinirea în Noul Testament; congregația vizibilă a poporului lui Dumnezeu din Vechiul Legământ era poporul evreu, ea fiind un simbol al bisericii Noului Legământ, o biserică definită de Evanghelie.

² **sămânța firească** – oamenii născuți pe cale naturală.

dacă o biserică trebuie construită corect în aceste aspecte (cu materiale potrivite și cu forma corectă), în lipsa disciplinei regulate și a rânduiei, ea își va pierde în curând frumusețea și va fi pângărită.

Este adevărat că mulți teologi respectați³ dintre cei congregaționaliști⁴ au scris foarte bine pe tema disciplinei bisericii, însă cărțile lor sunt atât de voluminoase, încât credincioșii mai săraci nu și le pot permite, iar mulți alții nu au fie timpul, fie educația suficientă pentru a le studia spre folosul lor. Atâta cât cunosc, frații noștri baptiști nu au scris încă pe acest subiect. De aceea, membrii noștri și unii dintre păstori au stăruit pe lângă mine să scriu o broșură clară legată de regula și disciplina într-o biserică evanghelică, așa încât toți oamenii nu doar să ne cunoască credința, ci să vadă și felul în care noi tratăm acest subiect. Este adevărat că această broșură, deși clară, este destul de scurtă, însă poate că acest lucru îi va îndemna pe alții să trateze su-

---

³ **teologi respectați** – autorul se referă probabil la teologi congregaționaliști precum John Owen (1616-1683) și Thomas Goodwin (1600-1679).

⁴ **congregaționaliști** sau **independenți** – congregaționalismul și-a făcut apariția în secolul al XVI-lea în Anglia și a influențat apariția baptiștilor particulari (cei care cred în ispășirea limitată, sau particulară), între care Benjamin Keach a fost un lider proeminent. Spre deosebire de prezbiterianism, congregaționalismul spunea că fiecare congregație locală (nu doar prezbiterii ei) are dreptul divin, sub autoritatea lui Hristos, de a fi complet independentă în administrarea treburilor ei; totuși, asemenea prezbiterienilor, congregaționaliștii au păstrat practica botezului copiilor prin stropire.

biectul mai detaliat. Este evident că necunoașterea regulilor disciplinei a dat naștere unor dezbinări și tulburări destul de aprige în bisericile noastre. Dacă lucrarea de față le poate preveni sau se poate dovedi folositoare pentru oricine, atunci a Domnului să fie slava, iar eu voi considera că mi-am atins obiectivul.

Al vostru,

Benjamin Keach,
August 1697

1

O BISERICĂ ADEVĂRATĂ ȘI BINE RÂNDUITĂ

Înainte de a se trece la orice fel de disciplină potrivită într-o adunare creștină, membrii ei trebuie să fie constituiți ca biserică⁵ într-o modalitate rânduită și să se adune regulat după porunca lui Hristos din Evanghelie. După rânduiala Evangheliei, o biserică a lui Hristos este o congregație de creștini evlavioși care, fiind mai întâi botezați pe baza mărturiei credinței, adunându-se, se consacră pe ei înșiși Domnului și unul altuia, prin acord reciproc, după voia lui Dumnezeu, și se întâlnesc în mod consecvent într-un loc pentru slujirea și închinarea comună înaintea lui Dumnezeu. Într-o astfel de congregație, Cuvântul lui Dumnezeu și sacramentele⁶ sunt corect

---

⁵ **constituiți într-o biserică** – autorul se referă la o adunare oficial constituită sub domnia lui Hristos, adică o biserică vizibilă a lui Hristos pe pământ, înființată și funcționând după Cuvântul lui Hristos.

⁶ **sacramente** – în cartea de față, autorul nu folosește termenul în sensul romano-catolic, ci se referă strict la Cina Domnului și Botezul credinței așa cum sunt rânduite de Hristos și cum au fost practicate în adunările baptiste. Așa cum arată clar

administrare după rânduiala lui Hristos (Faptele Apostolilor 2:41-44; 8:14; 19:4-6; Efeseni 1:1-2; 2:12-13, 19; Coloseni 1:2-4, 12; 1 Petru 2:5; Faptele Apostolilor 5:13-14; Romani 6:17; Evrei 6:1-2).

---

textul, bapțiștii particulari englezi din secolul al XVII-lea, precum Benjamin Keach, William Kiffin, William Collins și Hercules Collins, au folosit ambii termeni *rânduială* și *sacrament*, deși se pare că au făcut acest lucru pentru a accentua lucruri diferite. O *rânduială* este ceva poruncit de Dumnezeu, iar un *sacrament* este deopotrivă „un semn și un mijloc al harului” (Richard A. Muller, *Dictionary of Latin and Greek Theological Terms*, p. 267). Termenul *rânduială* accentuează mai degrabă *originea*, rânduiala de către Dumnezeu; de exemplu, porunca lui Hristos dată ucenicilor Lui de a practica botezul și Cina Domnului. Sacramentul îndreaptă atenția mai degrabă către *funcția* aceleiași porunci: ceea ce înseamnă acele rânduiele. *Rânduiala* avea astfel un sens mai larg decât *sacramentul*, iar bapțiștii particulari au folosit acest termen pentru a-și întări argumentele în favoarea botezului credinței. Conceptul de *sacrament* a apărut ca urmare a traducerii în limba latină a termenului grec *mysterion* (taină) prin *sacramentum*, având sensul în latina clasică de jurământ de credință al unui soldat, însoțit de un simbol, de regulă un tatuaj. Plecând de aici a fost dezvoltată ideea de sacramente ca „semne ale lucrurilor sfinte” (Carter Lindberg, *European Reformations*, p. 182) sau de „semn vizibil al unui har invizibil” (Muller, p. 267). Catolicismul susține că un sacrament *conferă* har *ex opere operato*, ceea ce înseamnă că el canalizează în mod automat (adică prin participarea la el) harul eficace al lui Dumnezeu, fără a fi condiționat de credința sau pocăința celui care participă la sacrament. Prin contrast, bapțiștii din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea nu au folosit termenul *sacrament* în felul în care o făcea sau o face catolicismul. De exemplu, în catehismul lui Hercules Collins, la întrebarea 65 citim următoarele: „Ce sunt sacramentele? R: Ele sunt semne sacre și peceți [*confirmări*] puse înaintea ochilor noștri și poruncite de Dumnezeu cu acest scop, astfel ca El să poată declara și pecetlui prin ele promisiunea Evangheliei Sale în noi, anume ne arată că El dă liber iertarea de păcate și viața veșnică... oricărui care crede...” Collins a semnat și cea de-a doua Mărturisire de Credință Baptistă de la Londra (1677/89), care folosește consecvent termenul *rânduială*, în timp ce termenul *sacrament* nu este folosit niciodată în original. În lucrarea lui Nehemiah Cox, intitulată *A Sermon Preached at the Ordination of an Elder and Deacons in a Baptized Congregation*, el vorbește despre „... administrarea sacramentelor sau a rânduielelor în biserică”. Așadar, pentru Keach și pentru ceilalți bapțiști din secolul al XVII-lea, Cuvântul lui Dumnezeu, botezul, Cina Domnului și rugăciunea erau rânduiele sau sacramente, adică „mijloace ale harului” lăsate de Dumnezeu prin care Dumnezeu Tatăl, prin Hristos, trimite Duhul Sfânt pentru a revărsa binecuvântări spirituale eficace asupra credincioșilor și pentru a-i încuraja. Această perspectivă asupra subiectului este denumită adesea „perspectiva prezenței spirituale”.

Frumusețea și slava unei astfel de congregații constă în faptul că este alcătuită numai din persoane convertite sau „pietre vii” (1 Petru 2:5), unite cu Isus Hristos prin Duhul Sfânt și prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, Hristos fiind piatra din capul unghiului și singura temelie a fiecărui creștin, ca și a oricărei adunări locale și a întregii biserici catolice⁷:

„Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui” (Romani 6:3-5).

„Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. Căci este scris în Scriptură: Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se

---

⁷ **biserici catolice** – termenul *catolic* este folosit aici în sensul original care face referire la „universalitatea” Bisericii lui Hristos (este formată din toți credincioșii adevărați din întreaga lume și din orice veac); a nu se confunda cu ideea de romano-catolic.

„încrede în El, nu va fi dat de rușine” (1 Petru 2:4-6; v. și Efeseni 2:20-21; Coloseni 2:19).

Înainte ca orice persoane să fie admise ca membri într-o biserică locală astfel constituită, ei trebuie să declare individual înaintea bisericii (sau înaintea păstorilor desemnați) cum a lucrat Dumnezeu în sufletele lor, sau care este experiența lucrării mântuitoare a harului în inimile lor. De asemenea, biserica trebuie să îi cerceteze și să fie pe deplin mulțumită în ce privește trăirea de către aceștia a unor vieți sfinte:

„Veniți de ascultați, toți cei ce vă temeți de Dumnezeu, și voi istorisi ce a făcut El sufletului meu” (Psalmul 66:16).

„Petru a început să le spună pe rând cele întâmplate. El a zis: ‚Eram în cetatea Iope; și, pe când mă rugam, am căzut într-o răpire sufletească, și am avut o vedenie: un vas ca o față de masă mare, legată cu cele patru colțuri, se cobora din cer, și a venit până la mine. Când m-am uitat în ea, am văzut dobitoacele cu patru picioare de pe pământ, fiarele, târâtoarele și păsările cerului’... Când a ajuns el, și a văzut harul lui Dumnezeu, s-a bucurat, și i-a îndemnat pe toți să rămână cu inimă hotărâtă alipiți de Domnul. Căci Barnaba era un om de bine, plin de Duhul Sfânt și de credință. Și destul de mult norod s-a adăugat la Domnul” (Faptele Apostolilor 11:4-6, 23-24).

„Și au făcut aceasta nu numai cum nădăjduisem, dar s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului” (2 Corinteni 8:5, v. și Ieremia 50:5).

Când sunt admiși ca membri, ei trebuie să intre înaintea bisericii seriozitate într-un legământ solemn prin care se angajează să umble în părtășie cu acea congregație, să se supună grijii și disciplinei din partea ei, să umble credincios cu Dumnezeu în ascultare de toate poruncile Lui sfinte, să fie hrăniți spiritual și să aibă părtășie cu ceilalți, să se închine lui Dumnezeu când se adună biserica (oridecâteori este posibil), și să se dedice supravegherii pastorale și lucrării bisericii locale. După aceasta, păstorul scrie în registrul bisericii numele fiecărei persoane primite ca membru și transmite acceptul din partea bisericii către cel primit, străduindu-se apoi să îngrijească de fiecare dintre membri, veghind asupra lor în Domnul. Membrii deja existenți ai bisericii trebuie să fie mulțumiți atunci când admit noi membri, având apoi părtășie cu ei. Astfel, păstorul le dă membrilor bisericii mâna dreaptă a părtășiei ca o biserică ce funcționează asemenea unui organism viu [în primirea noilor membri]⁸:

„Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care

---

⁸ **organism** – biserica nu este o simplă organizație, ci un organism viu, funcționând ca trup al lui Hristos, care este viu în Duhul Sfânt (1 Corinteni 12:12-25).

au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de niciun folos” (Evrei 13:17).

„Îi sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos, și părtaș al slavei care va fi descoperită: Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine” (1 Petru 5:1-2).

O biserică astfel constituită trebuie să își aleagă unul sau mai mulți păstori/prezbiteri și diaconi. Noi nu citim în Scriptură despre existența altor slujitori sau a altor slujiri în biserică. Ce fel de oameni trebuie să fie acești slujitori și care sunt trăsăturile și condițiile pe care ei trebuie să le satisfacă sunt lucruri stabilite prin Pavel în epistolele lui către Timotei și Tit. Mai mult, membrii bisericii trebuie să acorde o atenție specială ca prezbiterii și diaconii deopotrivă să satisfacă toate aceste cerințe într-un mod competent. Apoi, într-o zi dedicată rugăciunii și postului, membrii bisericii îi ordineză în slujba lor (fie prezbiteri/păstori, fie diaconi, după caz). Odată ce acceptă slujirea, aceștia trebuie ordinați prin rugăciune și punerea mâinilor prezbiterilor – după ce au fost mai întâi cercetați și găsiți persoanele

potrivite pentru o slujire atât de sfântă. De aceea, bisericile care nu au ordinar în felul acesta păstorul sau păstorii lor trăiesc în neorânduială foarte mare, neacționând după porunca Evangheliei, așa încât există lucruri care le lipsesc și trebuie corectate:

„Dar trebuie ca episcopul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să îi învețe pe alții. Să nu fie nici bețiv, nici bătaș, nici doritor de câștig mârșav, ci să fie blând, nu gâlcevitor, nu iubitor de bani; să-și chivernisească bine casa, și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința. Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu? Să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă în osânda diavolului. Trebuie să aibă și o bună mărturie din partea celor de afară, pentru ca să nu ajungă de ocară, și să cadă în cursa diavolului” (1 Timotei 3:2-7; v. și Tit 1:5-10; 1:7; Faptele Apostolilor 6:6; 1 Timotei 5:22).

2

LUCRAREA PĂSTORILOR

Lucrarea unui păstor este aceea de a propovădui Cuvântul lui Hristos sau de a hrăni turma, de a administra toate rânduielile Evangheliei care țin de slujba lui sfântă, și de a fi credincios și sârguincios în acestea, studiind asiduu pentru a se arăta „înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15). El este un administrator al „tainelor lui Dumnezeu” (1 Corinteni 4:1), astfel că trebuie să fie un om cu gândire sănătoasă și experiență în lucrare, fiind sănătos în credință și cunoscător al tainelor Evangheliei, întrucât el trebuie să îi hrănească pe oameni cu pricepere și cunoștință. El trebuie să fie credincios și îndemânatic pentru a predica sârguincios gândul lui Dumnezeu și pentru a propovădui „la timp și ne la timp” (2 Timotei 4:2), întrucât Dumnezeu i-a încredințat slujba împăcării, un adevăr ales și sfânt (2 Corinteni 5:18). Ce

moștenire mai mare are Dumnezeu în această lume pe care să fi încredințat-o oamenilor? Mai mult, el trebuie să le facă cunoscut oamenilor întreg sfatul lui Dumnezeu:

„Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebuie s-o vestesc; și vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia! Dacă fac lucrul acesta de bună voie, am o răsplată. Chiar dacă-l fac de silă, este o isprăvnicie care mi-a fost încredințată” (1 Corinteni 9:16-17; v. și Faptele Apostolilor 20:31, 35; 2 Timotei 2:15; 2 Corinteni 4:1-2; 1 Timotei 3; Ieremia 3:15; 2 Timotei 4:2; 2 Corinteni 5:15; Faptele Apostolilor 20:20, 27).

Păstorul trebuie să își viziteze turma, să cunoască starea membrilor ei, să vegheze asupra lor, să îi susțină pe cei slabi, să îi încurajeze pe cei descurajați, să îi ajute pe cei ispitiți, și să îi mustre pe cei ce trăiesc în neorânduială:

„Îngrijește bine de oile tale, și ia seama la turmele tale” (Proverbe 27:23).

„În toate privințele v-am dat o pildă, și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să îi ajutați pe cei slabi, și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuși a zis: „Este mai ferice să dai decât să primești” (Faptele Apostolilor 20:35; v. și 1 Tesaloniceni 5:14).

Păstorul este chemat să se roage constant pentru fiecare dintre membrii bisericii lui și să le fie alături când este dorit sau când este chemat, când se ivesc astfel de situații; el trebuie să manifeste compasiune și dedicare pentru ei, indiferent de starea în care se găsesc, cu toată dragostea:

„Epafra, care este dintr-ai voștri, vă trimite sănătate. El, rob al lui Hristos, totdeauna se luptă pentru voi în rugăciunile sale, pentru ca, desăvârșiți și deplin încredințați, să stăruiti în voia lui Dumnezeu” (Coloseni 4:12).

„Zi și noapte Îl rugăm nespus să vă putem vedea fața, și să putem împlini ce mai lipsește credinței voastre” (1 Tesaloniceni 3:10).

Păstorul trebuie să demonstreze curăție de sine în toate privințele, fiind un bun exemplu în purtare, dragoste, credință și curăția vieții, așa încât lucrarea lui să poată fi mai bine primită de toți, pentru ca Numele lui Dumnezeu să fie proslăvit și credința adevărată să nu fie vorbită de rău:

„Fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (1 Timotei 4:12).

Păstorul trebuie să se străduiască să fie nepărtinitor față de toți, să nu îi favorizeze pe cei bogați în detrimentul săracilor, să nu stăpânească peste moștenirea

lui Dumnezeu, nici să nu îți aroge mai multă și vreo altă putere decât cea pe care Dumnezeu i-a dat-o, ci să demonstreze un duh blând și smerit, ba chiar să fie îmbrăcat în smerenie:

„Nu faceți voi oare o deosebire în voi înșivă, și nu vă faceți voi judecători cu gânduri rele?” (Iacov 2:4).

„Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu, înaintea lui Hristos Isus și înaintea îngerilor aleși, să păzești aceste lucruri, fără vreun gând mai dinainte, și să nu faci nimic cu părtinire” (1 Timotei 5:21).

„Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei... Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe” (1 Petru 5:3, 6).

3

LUCRAREA DIACONILOR

Lucrarea diaconilor este aceea de a „sluji la mese”, adică de a aduce pâinea și vinul pentru Masa Domnului, de a se îngriji de nevoile slujitorilor și de cele ale săracilor (bisericii).

Diaconii trebuie să aducă pâinea și vinul pentru Masa Domnului.

Ei trebuie să se îngrijească ca fiecare membru să contribuie la acoperirea nevoilor lucrării după puterile sale și prin consimțământul lui voluntar⁹.

De asemenea, diaconii se vor îngriji ca fiecare membru să dăruiască săptămânal în beneficiul săracilor, așa cum Dumnezeu l-a binecuvântat.

Ei trebuie să îi viziteze pe săraci, să le cunoască situația atâta cât ține de ei, și să se preocupe ca aceștia

---

⁹ **consimțământ** – promisiune sau angajament.

să fie ajutați, asigurându-se că niciunul dintre ei nu este neglijat, mai ales văduvele bătrâne:

„În zilele acelea, când s-a înmulțit numărul ucenicilor, Evreii care vorbeau grecește, cârteau împotriva Evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțeala ajutoarelor de toate zilele. Cei doisprezece au adunat mulțimea ucenicilor, și au zis: „Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese. De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta. Iar noi vom stărui necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului”. Vorbirea aceasta a plăcut întregii adunări. Au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Duhul Sfânt, pe Filip, pe Prohor, pe Nicanor, pe Timon, pe Parmena și pe Nicolae, un prozelit din Antiohia. I-au adus înaintea apostolilor, care, după ce s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei” (Faptele Apostolilor 6:1-7; v. și 5:7-10).

„În ziua dinții a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui, ca să nu se strângă ajutoarele când voi veni eu” (1 Corinteni 16:2).

4

RESPONSABILITĂȚILE MEMBRILOR FAȚĂ DE PĂSTORII LOR

Este datoria fiecărui membru al bisericii să se roage pentru păstorii și învățătorii lor: „Încolo, fraților, rugați-vă pentru noi ca, Cuvântul Domnului să se răspândească și să fie proslăvit” (2 Tesaloniceni 3:1). Și iar, spune Pavel, „Rugați-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt, ca să putem vesti taina lui Hristos” (Coloseni 4:3). „Biserica nu înceta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru el” (Faptele Apostolilor 12:5). Cei care ignoră această responsabilitate par să nu le pese nici de slujitorul lor, nici de sufletele proprii, nici dacă păcătoșii sunt convertiți ori nu, și nici dacă biserica este zidită ori nu. Dacă se roagă pentru pâinea lor zilnică, cum să nu se roage pentru ca pâinea vieții să le fie frântă din belșug (1 Tesaloniceni 5:25; Evrei 13:18)?

Iată câteva motive care ne îndeamnă la rugăciune pentru slujitorii bisericii:

1) Lucrarea slujitorilor este una deosebită: „cine este de ajuns pentru aceste lucruri?” (2 Corinteni 2:16).

2) Împotrivirea care li se face nu este una neînsemnată: „mi s-a deschis aici o ușă mare și largă, și sunt mulți potrivnici” (1 Corinteni 16:9).

3) Chemarea clară a lui Dumnezeu (ca și chemarea slujitorilor) este ca sfinții să se roage continuu și să mijlocească pentru ei: „Stăruiiți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri. Rugați-vă tot odată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt, ca să putem vesti taina lui Hristos, pentru care iată, mă găsesc în lanțuri: ca s-o fac cunoscut așa cum trebuie să vorbesc despre ea” (Coloseni 4:2-4).

4) Slujitorii au și ei multe slăbiciuni și se confruntă cu multe ispite.

5) Creșterea și zidirea bisericii depinde de succesul slujirii lor.

6) Dacă ei cad în păcat sau se depărtează de Dumnezeu prin purtare păcătoasă, Dumnezeu este foarte dezonorat, iar căile și poporul Lui sunt vorbite de rău.

Membrii bisericii sunt chemați să le arate *prețuire și respect*, pentru că sunt ambasadorii lui Hristos, denumiți și cârmuitori, îngeri și așa mai departe. Cei care îi cinstesc și îi primesc, Îl cinstesc și Îl primesc pe Isus Hristos. „Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor” (1 Tesaloniceni 5:13). Și iarăși, spune Pavel, „Prezbiterii care cârmuiesc bine, să fie învredniți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura, pe care o dau altora” (1 Timotei 5:17) – adică, așa cum cred eu, pe cei care se străduiesc cel mai mult.

Membrii bisericii au responsabilitatea de a se *supune păstorilor lor*, adică tuturor îndemnurilor, sfaturilor bune și muștrărilor justificate ale acestora. Atunci când păstorii îi cheamă la vreo îndatorire specială, precum rugăciunea, postul sau zilele de mulțumire, ei ar trebui să asculte de păstorii sau prezbiterii lor chiar și dacă nu consideră că ar exista o cauză dreaptă pentru păzirea unor astfel de zile. „Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre” (Evrei 13:5, 17).

Membrii bisericii au datoria să îi *apere* pe păstorii lor de acuzațiile nedrepte ale oamenilor răi sau de limba mincinoasă și bârfitoare, și să nu accepte nicio vorbă de

reproș neadevărată la adresa lor, nici să le întristeze durerile sau să le slăbească mâinile:

„Spre rușinea mea o spun, că am fost slabi! Totuși, orice poate să pună înaintea cineva – vorbesc în nebulie – pot pune și eu înaintea. Sunt ei Evrei? Și eu sunt! Sunt ei Israeliți? Și eu sunt! Sunt ei sămânță a lui Avraam? Și eu sunt! Sunt ei slujitori ai lui Hristos? – vorbesc ca un ieșit din minți – eu sunt și mai mult. În osteneală și mai mult; în temnițe, și mai mult; în lovituri, fără număr; de multe ori în primejdii de moarte!” (2 Corinteni 11:21-23; Ieremia 20:10; Țefania 2:8).

Membrii bisericii sunt chemați să îi viziteze pe păstorii lor atunci când aceștia trec prin necazuri, prin suferințe sau prin ispite.

De asemenea, este de datoria lor să *acopere* *generos* *nevoile materiale* ale păstorilor lor și ale familiilor acestora, în raport cu starea și nevoile lor. „Cine primește învățătură în Cuvânt, să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață” (Galateni 6:6). „Cine merge la război pe cheltuiala sa? Cine sădește o vie, și nu mănâncă din rodul ei? Cine paște o turmă, și nu mănâncă din laptele turmei?” (1 Corinteni 9:7). „Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie” (1 Corinteni 9:14). „Dacă am semănat printre voi bunurile duhovnicești, mare lucru

este dacă vom secera bunurile voastre vremelnice?” (1 Corinteni 9:11). Ei trebuie să îi ajute cu bucurie și atitudine bună. Slujitorii nu ar trebui să își cerșească pâinea, ci să o primească onorabil. Chiar dacă salariul slujitorilor nu trebuie asigurat prin zeciuieli, ca în situația preoților din vechime, care erau sub Lege, totuși păstorii au acum același drept la susținerea financiară generoasă cum aveau preoții din vechime. Echitatea acestei datorii a rămas aceeași. Dr. Owen¹⁰ spune că Mântuitorul nostru și apostolii insistă asupra ei pe baza echității și a dreptății, după cum toate legile și regulile dreptății ce acționează între oameni o fac necesară: „vrednic este lucrătorul de hrana lui” (Matei 10:9-10; v. și 1 Corinteni 9:7-11; Iacov 5:4).¹¹

Membrii bisericii au datoria de a *fi alături* de păstorii lor în toate încercările și persecuțiile prin care ei trec datorită Cuvântului: „Domnul să-și verse îndurarea peste casa lui Onisifor; căci de multe ori m-a mângâiat, și nu i-a fost rușine de lanțul meu... La întâiul meu răspuns de apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toți m-au părăsit” (2 Timotei 1:16; 4:16).

---

¹⁰ **John Owen** (1616-1683) – teolog, capelan în armata lui Oliver Cromwell, și vice-cancelar la Universitatea Oxford; majoritatea vieții sale a fost slujitor în biserici congregaționale.

¹¹ John Owen, *Eshcol* (1648), p. 21-22.

Dr. Owen adaugă o altă responsabilitate a membrilor față de păstorii lor, anume să se pună de acord la ordinarea lor: „După venirea lor, au adunat Biserica...” (Faptele Apostolilor 14:27).¹²

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

Întrebare: În afara păstorului, nu există alți prezbiteri coordonatori¹³?

Răspuns: Se poate să fi existat astfel de prezbiteri în biserica primară, dar nu vedem niciun temei să credem că o astfel de calitate a rămas în biserică, ci considerăm că a fost doar temporară, din următoarele motive,

1. Pentru că nu găsim în Scriptură nicio menționare a criteriilor pentru astfel de prezbiteri, nici despre felul cum ei ar trebui aleși.

2. Pentru că nu citim în Scriptură despre slujirea dedicată lor sau despre felul în care aceștia ar fi diferiți de prezbiterii care se ocupă cu predicarea. Totuși, vedem că biserica poate alege, după cum consideră necesar, anumiți frați competenți care pot ajuta în administrarea lucrării din biserică. În Scriptură ni se dau direct

---

¹² Ibid., 27.

¹³ Autorul se referă la o categorie de prezbiteri care se presupunea că joacă un rol de coordonator, superior prezbiterilor aleși potrivit criteriilor biblice din epistolele lui Pavel către Timotei și Tit. Astfel de prezbiteri au existat și încă mai există în cazul anumitor denominații prezbiteriene, luterane, anglicane și congregaționaliste.

criteriile de alegere a prezbiterilor și diaconilor, ni se dă și felul în care ei trebuie aleși, ca și lucrarea la care ei sunt chemați, însă nu există alte categorii de slujiri sau de slujitori în afara acestora (Romani 12:8; 1 Timotei 3; Tit 1:5-9).

Întrebare: Dacă este chemat, este posibil ca un prezbiter al unei biserici să administreze acceptabil toate rânduielele unei alte biserici?

Răspuns: Cu siguranță că nu, căci nu găsim niciun temei pentru o astfel de practică, el fiind ordinar ca păstor sau prezbiter doar în acea biserică ce l-a ales. El nu are niciun drept sau autoritate de a le administra, ca prezbiter, în nicio altă biserică în care nu este nici măcar membru.

Întrebare: Poate o biserică să aibă un învățător care nu este ordinar ca prezbiter și el să administreze toate rânduielele?

Răspuns: Am putea să ne întrebăm mai bine astfel: „Poate o biserică să trăiască în neorânduială?” De ce ar mai fi nevoie de ordinarea slujitorilor, dacă alții, fără ordinare, ar putea face acceptabil toată slujba lor? De aceea, dacă acea biserică nu poate găsi între membrii ei pe niciun bărbat calificat pentru acea slujire, trebuie să caute unul din afara bisericii, pe care să îl cheme să

fie membru și slujitor alături de ei. Totuși, trebuie să spunem că uneori „nevoia nu are lege”. Astfel, dacă nici nu pot chema pe nimeni la acea slujire, nici din altă biserică, atunci este mai bine ca învățătorul pe care îl au să fie chemat să slujească atât cât poate, pentru ca biserica să nu rămână fără hrana necesară și cu rânduielele ignorate. Totuși, toate bisericile trebuie să se îngrijească să se organizeze așa încât să nu fie incomplete sau să poată fi acuzate de păcat, prin lăcomie sau prin neglijarea îndatoririlor lor. Dumnezeu este Dumnezeul ordinii, nu al confuziei, și aceasta se aplică tuturor bisericilor sfinților. Cât de sever i-a disciplinat Dumnezeu pe cei din vechime care s-au amestecat în lucrarea și slujba preoțească (1 Samuel 13:8-14), știind că nu erau dintre preoți și nici chemați de El să administreze astfel de lucruri sfinte¹⁴ (1 Corinteni 14:33, 38)!

---

¹⁴ Un păstor nu este un preot, dar autorul face o analogie între natura slujirii unui păstor și cea a unui preot, ca unii care sunt chemați la supravegherea poporului lui Dumnezeu și la slujba adevărului lui Dumnezeu în beneficiul poporului Domnului.

5

PRIMIREA NOILOR MEMBRI

Întrebare: Care este ordinea ce trebuie respectată la primirea în biserică a celor care nu au mai fost membri nicăieri?

Răspuns:

a) Persoana aceea trebuie să dea mărturie în fața bisericii despre credința ei și despre lucrarea harului în sufletul ei. De asemenea, trebuie făcută o cercetare strictă asupra vieții și a purtării acelei persoane.

b) Dacă, datorită emotivității, acea persoană nu poate vorbi înaintea adunării, prezbiterii și două sau trei alte persoane trebuie să discute cu ea și să aibă astfel șansa de a da socoteală pentru credința ei, iar aceștia vor transmite mărturia către biserică.

c) Dacă viața și purtarea aceluși om nu susțin satisfacător pretenția sa de credință de către persoane bune

și credibile, acceptarea lui trebuie amânată până la obținerea unei mărturii acceptabile.

d) Mai mult, când majoritatea membrilor sunt mulțumiți, dar una sau două persoane nu sunt, biserica și prezbiterii ar face bine să mai aștepte câtva timp și să se străduiască să informeze mulțumitor astfel de persoane, în special dacă motivele aduse de ele par întemeiate (Psalmul 66:16; Faptele Apostolilor 9:26-27; 3 Ioan 1:9-10; Romani 14:17-19; 1 Petru 3:15; 1 Corinteni 14:40; Romani 15:1-2; Faptele Apostolilor 11:2-6).

Întrebare: Ce trebuie făcut când un om dorește să fie membru, dar vine dintr-o biserică cunoscută ca fiind coruptă sau eretică în învățătura sau practica ei?

Răspuns:

a) Biserica locală trebuie să primească mărturia credinței aceluși om în toate elementele fundamentale ale ei și despre lucrarea harului în inima lui.

b) Dacă biserica este mulțumită, atunci trebuie să întrebe acea biserică (chiar dacă este coruptă), pentru a afla dacă membrii ei au ceva împotriva vieții și a purtării lui.

c) Dacă este mulțumită în aceste două aspecte, biserica îl poate primi ca membru.

Întrebare: Membrii se alătură unei biserici ca urmare a relației lor cu prezbiterul sau cu biserica?

Răspuns: Ei se alătură întregii comunități a bisericii, ca membri ai ei, și așa trebuie să rămână, chiar dacă păstorul ar fi luat dintre ei prin moarte (Faptele Apostolilor 2:47; 5:11-15).

6

AUTORITATEA PENTRU DISCIPLINA BISERICII

Noi credem că este necesar să fie pusă deoparte o zi în fiecare lună în mod particular pentru disciplină, dar să nu fie o Zi a Domnului, care ar trebui petrecută în închinare comună și să fie de o natură diferită. În plus, astfel de lucruri (ca urmare a disciplinei) pot să vină înaintea bisericii așa încât să nu fie potrivit să fie auzite în Ziua Domnului, pentru a nu tulbura sufletele unor membri și pentru a nu împiedica meditația lor la Cuvântul pe care tocmai l-au auzit predicat. În congregațiile mai mici, poate că o zi la două sau trei luni va fi suficientă.

Puterea cheilor, sau autoritatea de a primi și de a exclude membri în/din congregație, îi este dată bisericii [locale]. Puterea politică a lui Hristos, spunea Dr. Chauncy¹⁵, se găsește în biserică, și în biserică este folosită ea

---

¹⁵ **Isaac Chauncy** (1632-1712) – slujitor englez congregaționalist, teolog și autor. A studiat teologia și medicina la Harvard și Oxford; lucrările lui includ opere extinse pe tema ordinii în biserică; s-a născut la Ware, Hertfordshire, Anglia.

în Numele lui Hristos, întrucât bisericii îi este dată toată stăpânirea și administrarea legitimă:

„Bisericile se întăreau în credință, și sporeau la număr din zi în zi” (Faptele Apostolilor 16:5).

„Trebuie să Îi mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, fraților, cum se și cuvine, pentru că credința voastră merge mereu crescând, și dragostea fiecăruia din voi toți față de ceilalți se mărește tot mai mult. De aceea ne lăudăm cu voi în Bisericile lui Dumnezeu, pentru statornicia și credința voastră în toate prigonirile și necazurile, pe care le suferiți. Aceasta este o dovadă lămurită despre dreapta judecată a lui Dumnezeu, întrucât veți fi găsiți vrednici de Împărăția lui Dumnezeu, pentru care și suferiți. Fiindcă Dumnezeu găsește că este drept să dea întristare celor ce vă întristează” (2 Tesaloniceni 1:3-6).

Și el dovedește acest lucru prin următoarele argumente:

1. Bisericile sunt cele cărora le sunt date cheile.
2. Pentru păstrarea lor curată, bisericile trebuie să se curețe de orice membri răi.
3. Bisericile au puterea de a se organiza și de a avea slujitori.

4. Dacă nevoia o cere ca ele să cheme un slujitor din afară sau dintr-o altă biserică, mai întâi trebuie să îl primească printre ei ca membru, și abia după aceea să îl ordoneze dintre ei ca slujitor.

5. Bisericile au puterea de a-l exclude din slujire și din calitatea de membru pe orice păstor scandalos.

Această putere a lui Hristos este folosită așa cum le este dată bisericilor locale prin mâinile prezbiterilor rânduiți de Hristos, care au datoria legitimă de a o folosi în și alături de biserică din grija sa, și să facă acest lucru ca un bun administrator, fiind responsabil înaintea lui Hristos și a bisericii, așa încât să nu stăpânească peste moștenirea lui Dumnezeu¹⁶.

Faptul că puterea cheilor este dată bisericii ne este clar din Matei 18:17: „dacă nu vrea să asculte nici de *Biserică*”. Aici nu se spune, „dacă nu va asculta de prezbiter(i)”. Vedem de asemenea ce spune apostolul Pavel, atunci când cheamă biserică să îl excludă pe acel om incestuos. El nu dă acest îndemn prezbiterului sau prezbiterilor bisericii, ci chiar bisericii. Așadar, el îi poruncește bisericii ca ea să se delimiteze de orice frate care umblă în neorânduială. „Măturați aluatul cel vechi, ca

---

¹⁶ Isaac Chauncy, *The Divine Institution of Congregational Churches, Ministry and Ordinances*, 1697, p. 103-105.

să fiți o plămădeală nouă” (1 Corinteni 5:4-5, 7; 2 Tesaloniceni 3:6-14).

7

DISCIPLINA CORECTIVĂ A BISERICII

Acum, în ce privește disciplina corectivă a bisericii, ceea ce eu înțeleg este că ea poate lua patru forme:

- a. suspendarea;
- b. depărtarea de un membru care trăiește în neorânduială;
- c. rezolvarea ofenselor private; și
- d. retragerea membralității sau excomunicarea celor vinovați de fapte notorii sau scandaloase, de erezii sau de dispreț la adresa autorității bisericii.

Voi vorbi pe scurt despre fiecare dintre acestea:

A. SUSPENDAREA

Suspendarea are loc atunci când un membru cade într-un păcat, iar biserica are nevoie de timp pentru a analiza situația în detaliu, și deci nu se poate depărta de el, nici nu îl poate exclude.

B. DEPĂRTAREA DE CEL CARE TRĂIEȘTE ÎN NEORÂNDUIALĂ

Dacă vreun membru trăiește în neorânduială, deși poate să nu fie vinovat de păcate grave, scandaloase, el sau ea trebuie muștrat imediat ce se știe despre situația respectivă, apoi biserica trebuie să se străduiască să aducă acel membru la pocăință: „Auzim însă că unii dintre voi trăiesc în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri” (2 Tesaloniceni 3:11).

Aici este vorba, de exemplu, cei care se amestecă în lucruri care nu îi privesc, cum ar fi cei care, în loc să își vadă de treburile lor, umblă din casă în casă și duc cu ei povești și vorbe despre un credincios sau altul, indiferent dacă sunt adevărate sau mincinoase, sau chiar pot aduce ocară sau necinste acelui membru sau mai multor membri ai bisericii. Dacă așa stau lucrurile, avem de-a face cu bârfă, iar acesta este un păcat atât de grav, încât fără pocăință, astfel de oameni nu se pot urca la muntele sfânt al lui Dumnezeu: „Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu, și spune adevărul din inimă. Acela nu clevește cu limba lui, nu face rău semenului său, și nu aruncă ocară asupra aproapelui său” (Psalmul 15:1-3). Bârfă țintește la ponegrirea și stricarea „numelui bun al

celuilalt credincios, fie prin a refuza să îi aducem laudele cuvenite, fie prin a-l acuza pe nedrept de vreun lucru, fără a avea dovezi sau motive suficiente”¹⁷.

Umblarea în neorânduială poate să nu comporte în mod necesar astfel de păcate, ci unele lucruri rele nu atât de grave. „Îndemnăm pe oamenii aceștia și-i sfătuim, în Domnul nostru Isus Hristos, să-și mănânce pâinea lucrând în liniște” (2 Tesaloniceni 3:12). Astfel de membri trebuie muștrați. O muștrare este o încercare credincioasă de a convinge pe cineva de o greșală, pe baza unor dovezi concrete și a unor circumstanțe clare în care se poate dovedi că acel membru a greșit. Această muștrare trebuie adusă mai întâi în cadru privat, prin acel membru al bisericii care știe sau are cunoștință de acea greșală sau de acel lucru rău săvârșit de persoana în cauză – indiferent dacă este prezbiter sau membru al bisericii – căci orice credincios trebuie să îi muștre pe cei ce trăiesc în neorânduială, însă el trebuie să facă acest lucru cu toată atenția și credincioșia, înainte de a trece la următoarea etapă a disciplinei. Dacă, însă, greșeala este cunoscută în public, biserica trebuie să îl cheme pe acel membru care a greșit, iar păstorul trebuie să îl muștre înaintea tuturor.

---

¹⁷ Matthew Poole, *Annotations upon the Holy Bible*, Vol. 2 (New York: Robert Carter and Brothers, 1853), p. 20; Poole (1624-1679) a fost un teolog englez, foarte popular în vremea lui pentru comentariul din care am citat aici.

Totuși, dacă, după toate străduințele legitime, el nu este câștigat, ci continuă să trăiască în neorânduială, biserica trebuie să se depărteze de el. „În Numele Domnului nostru Isus Hristos, vă poruncim, fraților, să vă depărtați de orice frate care trăiește în neorânduială, și nu după învățăturile pe care le-ați primit de la noi” (2 Tesaloniceni 3:6). Aceasta nu constă în a-l da pe mâna Satanei, a-l excomunica sau exclude dintre membrii bisericii, căci acest fel de oameni trebuie să fie considerați totuși membri, chiar dacă sunt unii ce trăiesc în neorânduială. Biserica trebuie să îl *însemneze* așa încât să nu mai aibă părtașie cu el în acest sens: „Să nu-l socotiți ca pe un vrăjmaș, ci să-l muștrați ca pe un frate... Și dacă n-ascultă cineva ce spunem noi în această epistolă, însemnați-vi-l, și să n-aveți niciun fel de legături cu el, ca să-i fie rușine” (2 Tesaloniceni 3:15, 14). Cei care refuză să ia aminte la îndemnul păstorilor, făcute în Numele lui Hristos, trebuie să fie considerați persoane ce trăiesc în neorânduială, cum ar fi cei care refuză să vină alături de biserică atunci când ea se adună pentru a se închina înaintea lui Dumnezeu, care sunt neglijenți în legătură cu rugăciunea personală sau cea în familie, care nu participă la Cina Domnului, care nu contribuie la lucrările necesare sau la nevoile bisericii, care nu își muștră copiii când aceștia fac rele, sau care divulgă altora hotărâri

sau aspecte private din viața bisericii. Toți cei care trăiesc în felul acesta trebuie priviți ca membri ce trăiesc în neorânduială, iar față de ei trebuie procedat așa cum am indicat mai sus, ca și în multe cazuri asemănătoare: „Luați seama ca nu cumva să nu voiți să-L ascultați pe Cel ce vă vorbește! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din ceruri” (Evrei 12:25).

C. REZOLVAREA OFENSELOR PRIVATE ÎNTRE FRAȚI

În ceea ce privește ofensele private între frați, trebuie respectată regula din Matei 18:15-19. Totuși, chiar dacă doar un frate sau doi știu de răul săvârșit de celălalt membru, însă dacă fapta ar fi cunoscută de toți oamenii și Numele lui Dumnezeu ar avea de suferit ocară (pentru că la mijloc ar fi un act imoral), fratele care cunoaște situația nu trebuie să procedeze cu un astfel de membru conform regulii din Matei 18, ci poate aduce cauza direct înaintea bisericii, pentru ca rușinea publică să fie prevenită [vezi pct. D de mai jos].

Dacă, însă, este vorba despre o ofensă privată sau o rană provocată unui frate sau unei surori în particular, și dacă nu este un păcat grav și scandalos, acel frate

nu trebuie să îl menționeze niciunei alte persoane, fie din interiorul, fie din afara bisericii, până nu a procedat conform regulii din Matei 18.

(1) Cel ofensat sau rănit trebuie să îi spună fratelui său despre greșeala săvârșită. „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, l-ai câștigat pe fratele tău” (Matei 18:15). Trebuie să te străduiești cu toată dragostea să îl convingi de greșeala lui.

(2) Dacă nu vrea să te audă, trebuie să iei alături de tine una sau două persoane. Mai înainte de aceasta, asigură-te de faptul că aceste persoane sunt discrete și înțelepte, fiind cei care au cele mai mari șanse să îl convingă. Ei trebuie să se străduiască alături de tine, cu toată înțelepciunea, să îl convingă să își conștientizeze greșeala. Aceasta presupune nu doar să îi vorbească, ca și cum aceasta ar fi suficient, ci să se străduiască din plin să îl convingă așa încât disputa să fie rezolvată, pentru ca biserica să nu fie împovărată de ea. „Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori” (Matei 18:16).

(3) Dar dacă el tot nu vrea să asculte nici de ei, după toate mijloacele, îndemnurile și muștrările aduse,

atunci acel membru trebuie adus înaintea bisericii. Dacă el nu va asculta nici de biserică, va trebui exclus¹⁸. Prezbiterul trebuie să aducă acest caz înaintea bisericii, pentru a vedea dacă fratele care a săvârșit răul se dovedește sau nu incorigibil¹⁹ și refuză să asculte de biserică²⁰. După votul congregației (sau al majorității membrilor, prin ridicarea mâinii sau prin tăcerea lor), după rugăciune înaintea lui Dumnezeu și după cunoașterea naturii ofensei și a descrierii acțiunilor luate pentru corecția celui care a păcătuit, păstorul pronunță sentința excomunicării în Numele și prin autoritatea lui Hristos, sentință care poate lua forma următoare:

Întrucât _____ (numele membrului care urmează să fie excomunicat) s-a făcut vinovat de o mare nelegiuire și nu a arătat pocăință hotărâtă, ci a refuzat să asculte de biserică, în Numele și prin autoritatea lui Hristos, îl pronunțăm și declaram ceea ce trebuie să fie, adică excomunicat, exclus sau alungat dintre membrii congregației, nemaifiind considerat un frate sau un membru al acestei bise-

---

¹⁸ **exclus** – excomunicat; alte forme de excludere pot fi interdicția de a lua parte la Cina Domnului sau la întâlnirile de părtășie privată ale bisericii locale.

¹⁹ **incorigibil** – situația când pentru persoana în cauză nu pare să mai existe vreo speranță că se va corecta.

²⁰ Altfel spus, cazul nu trebuie judecat doar de păstor/prezbiter și decizia finală nu trebuie luată de acesta, ci de adunarea membrilor bisericii.

rici, acest lucru având ca scop mustrarea sa trupească pentru ca duhul lui să poată fi mântuit în ziua Domnului Isus (1 Corinteni 5:5).

Aceasta credem noi că este esența practicii pe care apostolul o denumește „dare pe mâna Satanei”, acel om fiind lăsat în lume, care este denumită împărăția Satanei, unde el stăpânește și domnește (Matei 18:17).

„Darea cuiva pe mâna Satanei”, spune Dr. Chauncy, „are doar sensul excluderii serioase a unei persoane din părtășia bisericii, Împărăția vizibilă a lui Hristos, lipsind acea persoană de orice drept la privilegiile vizibile ale apartenenței la biserică, lăsându-l în împărăția lumii, unde prințul întunericului stăpânește în copiii neascultării”²¹. Odată ce se face acest lucru, el trebuie socotit ca un păgân, vameș sau ca un om rău, cu care nu se poate avea părtășie apropiată.

D. EXCOMUNICAREA

1) Excomunicarea persoanelor vinovate de acte grave de imoralitate

Dacă vreun membru cade în păcat grav, cum ar fi injuriile, minciuna, beția, curvia, furtul sau altele asemănătoare, iar acest lucru este cunoscut public și răspândit

---

²¹ Chauncy, *The Divine Institution of Congregational Churches*, p. 126.

larg, spre ocara religiei și a Numelui sfânt al lui Dumnezeu, a bisericii Lui și a poporului Său, când un astfel de om este acuzat de așa ceva, biserica trebuie să trimită unul sau doi frați la el, chemându-l să dea socoteală înaintea congregației.

Dacă el nu vrea să vină, ci batjocorește și disprețuiește autoritatea bisericii, o astfel de atitudine va aduce și mai multă vinovăție asupra lui, lucru care va atrage și mai categoric disciplina bisericii, așa cum am menționat mai devreme. Dacă el vine înaintea bisericii, trebuie să i se aducă la cunoștință acuzația și martorii trebuie să prezinte dovezile.

După ce el și-a formulat apărarea și a spus tot ceea ce avea de spus, iar congregația îl consideră vinovat în continuare, aceeași pedeapsă²² trebuie să i se aplice, cu scopul ca el să fie adus la pocăință clară și ca Numele lui Dumnezeu să nu fie ocărât. Trebuie alocat timp pentru ca membrul acuzat să dovedească faptul că a manifestat pocăință autentică prin corectarea vieții sale și prin a umbla în sfințenie după aceea, înainte de a fi reprimat și ca măsura disciplinară a bisericii să fie îndepărtată de la el (Matei 18).

---

²² **pedeapsă** – în acest caz, excomunicarea (autorul se referă la situația când persoana cercetată este găsită vinovată, și ea nu se pocăiește și nici nu dă vreun semn de corecție).

Dr. Chauncy pune această întrebare: Cum trebuie să procedeze o biserică în cazul situațiilor deschis scandaloase și grave? Răspunsul este că, în cazul în care situația este dincolo de orice semn de întrebare, biserica trebuie să treacă imediat la disciplină, să apere onoarea lui Hristos și a bisericii Sale, și să își demonstreze înaintea lumii indignarea dreaptă împotriva unor astfel de păcătoși notorii, așteptând o dovadă bine întemeiată a pocăinței sale autentice sub acea rânduială a lui Hristos care este lăsată în acest sens (1 Timotei 5:21; Faptele Apostolilor 5:11; Iuda 1:23; 1 Corinteni 5; 2 Corinteni 7:11).²³

Opinia Dr. Chauncy este că, deși o astfel de persoană poate manifesta pocăință, totuși, pentru că păcatul săvârșit a fost unul public și scandalos, acel membru trebuie să fie exclus pentru a apăra onoarea lui Hristos și a bisericii, ca parte din pedeapsa ce i se cuvine de drept (acesta fiind unul dintre motivele poruncii excomunicării), ca și pentru a aduce acea persoană la o pocăință profundă. Și noi considerăm că el are dreptate. În cazul celui care a păcătuit prin incest în Corint, apostolul Pavel nu vorbește deloc despre eventualitatea pocăinței imediate a acelei persoane, și nici nu se exprimă în termenii „dacă nu se pocăiește, atunci...” Nu, ci el

---

²³ Chauncy, *The Divine Institution of Congregational Churches*, p. 122-123.

spune: „am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei” (1 Corinteni 5:5). Vorbind despre Maria, Domnul spune: „Dacă ar fi scuipat-o tatăl ei în obraz, n-ar fi fost ea oare de ocară timp de șapte zile? Să fie închisă deci șapte zile afară din tabără; după aceea, să fie primită în tabără” (Numeri 12:14).

2) Excomunicarea ereticilor și a blasfemiatorilor

În ceea ce îi privește pe eretici, când aceștia sunt convinși de erezie, aceeași disciplină trebuie să li se aplice. Erezia constă în general din orice învățătură pervertită sau eroare într-un aspect fundamental al religiei – cum ar fi negarea existenței lui Dumnezeu, a dumnezeirii lui Hristos, a împlinirii dreptății lui Dumnezeu de către Fiul [sau a mâniei drepte a lui Dumnezeu împotriva păcatului], sau a justificării exclusive prin neprihănirea Lui; ori a nega învierea trupească, judecata veșnică sau alte lucruri de o astfel de importanță.

Totuși, teologii noștri spun că termenul *erezie* ar fi același lucru cu schisme sau dezbinări, și că, dacă așa stau lucrurile, cei care se fac vinovați de astfel de rele sau de dezbinări în biserică, ar trebui excomunicați. Apostolul Petru spune despre erezii că aduc condamnarea. Fără pocăință, cei care „strecoară pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, și vor

face să cadă asupra lor o pierzare năprasnică” (2 Petru 2:1), așa că nu pot fi mântuiți.

Având în vedere sensul comun al termenului, există două lucruri care îl fac pe un om să fie eretic: 1) o eroare în chestiunile credinței, eroare într-o doctrină fundamentală sau esențială pentru mântuire, și 2) încăpățânarea de a continua să susțină și să argumenteze astfel de erori. „După întâia și a doua muștrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări [care este eretic, lit. KJV]” (Tit 3:10). Faptul că o astfel de disciplină este totuna cu excomunicarea despre care apostolul Pavel vorbește este dovedit din pasaje ca acesta: „Din numărul lor sunt Imeneu și Alexandru, pe care i-am dat pe mâna Satanei, ca să se învețe să nu hulească” (1 Timotei 1:20). Erezia sau blasfemia lor ținea de faptul că învierea avușese deja loc.

Unii ar considera că nimeni nu poate fi socotit eretic dacă nu este convins și condamnat ca atare de propria conștiință, interpretând greșit cuvintele lui Pavel: „căci știm că un astfel de om este un stricat și păcătuiește, de la sine fiind osândit” (Tit 3:11). Un astfel de om poate fi condamnat în sine, chiar dacă nu pentru erezia lui, ci pentru că și-a petrecut timpul cu întrebări și certuri de vorbe ce duc la tulburarea bisericii. Sau, el poate să nu fie condamnat în sine direct, ci indirect, potrivit

ideilor sale, sau să se simtă condamnat de felul în care și-a argumentat poziția în acea dezbateră, și așa mai departe.

Există un alt pasaj în care apostolul se referă în mod specific la un eretic notoriu condamnat în sine. Este foarte neclar dacă Imeneu și Alexandru se simțeau condamnați în propriile conștiințe în legătură cu erezia de care erau acuzați, și totuși ei au fost dați pe mâna Satanei.

Regula este simplă în ceea ce îi privește pe cei care vin în biserică și își păstrează cu hotărâre orice idee eretică: pe cel ce a fost muștrat de două ori (sau de mai multe ori), adică după ce s-au folosit toate măsurile legitime și după ce s-a încercat din răspuțeri ca biserica să îl convingă de eroarea sa abominabilă, dacă el rămâne încăpățânat, atunci trebuie „dat pe mâna Satanei”. Altfel spus, disciplina dreaptă a bisericii trebuie să vină asupra lui ca în cazul altor păcate grave. Erezia este o lucrare a firii pământești și, de aceea, unii consideră că trebuie pedepsită și de tribunalul civil.²⁴

---

²⁴ Autorul poate face referire la posibilitatea pedepsei civile a ereziei pentru a demonstra că este un păcat scandalos, asemenea altor păcate pedepsite de autoritatea civilă. Rolul magistratului civil în teocrația Vechiului Testament includea pedepsirea ereticilor și a blasfemiatorilor. Totuși, întrucât autorii Noului Testament nu clarifică faptul că un astfel de rol al trebui să țină de autoritățile civile, în afara poporului Israel, multe persoane și biserici au ezități în a își însuși o astfel de poziție.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

Întrebare: Ce este o muștrare?

Răspuns: O muștrare este o încercare credincioasă de a convinge o persoană de greșeala ei atât în ce privește actul în sine cât și în ce privește responsabilitatea acelei persoane, aducând acuzația asupra conștiinței ei în Numele Domnului Isus și cu toată înțelepciunea și autoritatea.

Întrebare: Ce este o muștrare adusă de biserică?

Răspuns: Când un frate care a greșit respinge muștrarea privată făcută de o altă persoană, sau făcută de două sau trei persoane, după ce plângerea este adusă înaintea bisericii prin prezbiteri, membrul care a săvârșit răul este muștrat și îndemnat în Numele Domnului la pocăința cuvenită. Dacă acesta este convins și se pocăiește, biserica trebuie să îl primească. În cazul în care el se împotrivesc și refuză pocăința, el trebuie exclus, așa cum am arătat mai devreme.

Întrebare: Poate o biserică să accepte un membru dintr-o altă congregație și să aibă părtășie cu el fără a-l primi ca membru, potrivit rânduielii?

Răspuns: Dacă persoana respectivă este cunoscută bine de unii dintre membrii bisericii și dacă este un

membru în bună rânduială al unei biserici de aceeași credință, aflându-se ocazional printre cei din această biserică, el poate fi admis pentru acea perioadă la părtășie comună. Dacă el locuiește în localitate și astfel este izolat de biserica de care aparține, atunci ar trebui să ceară să îi fie transferată calitatea de membru în rânduială²⁵ și astfel să fie dedicat grijii și supravegherii de către biserica unde dorește să fie membru.

Întrebare: Dacă o persoană excomunicată a căpătat de la Dumnezeu pocăința adevărată și dorește să fie restaurată în părtășia bisericii, cum trebuie ea primită înapoi?

Răspuns: Ca urmare a recunoașterii înaintea bisericii a greșelii grave, serioase și publice făcute, ca și a corecției satisfăcătoare potrivită cu natura greșelii, prezbiterul declară cu seriozitate în Numele Domnului Isus că pedeapsa care i-a fost dată aceluia membru este îndepărtată pe baza pocăinței sale hotărâte, și afirmă că acel om este primit înapoi ca membru, spre lauda și gloria lui Dumnezeu:

„Adevărat vă spun, că orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ, va fi

---

²⁵ **transferul în rânduială** – autorul face referire la cererea de a-i transfera calitatea de membru într-o modalitate clară, lucru care adesea includea faptul că biserica sa anterioară trimitea o scrisoare de recomandare către noua biserică.

dezlegat în cer” (Matei 18:18; v. și 2 Corinteni 2:6-7; 1 Timotei 5).

Întrebare: Cum trebuie procedat în cazul unui păstor dacă umblă în neorânduială, atâta cât cunoaște biserica sau membrii acesteia, și se dovedește nevrednic de slujirea lui sfântă și de calitatea de membru? Aici vreau să dau răspunsul unui alt autor.

Răspuns:

1. Acei membri care cunosc în mod categoric acest lucru trebuie să meargă la el într-un cadru privat, fără a face cunoscut acest lucru altora, și, cu „duhul blândeții” și cu mare smerenie (Galateni 6:1), să îi prezinte lucrurile rele, să îl îndemne ca pe un tată și să nu îl mustre ca și cum ar fi egalul lor, cu atât mai puțin să îl trateze ca inferior. Dacă îl câștigă, atunci trebuie să îl primească și să manifeste față de el aceeași dragoste și respect ca mai înainte, ascunzând pentru totdeauna greșelile lui de toți ceilalți.

2. Dacă, după toate îndemnurile blânde, el se dovedește refractar și încăpățânat, atunci trebuie să îl aducă înaintea bisericii și acolo să fie tratat cazul lui, având cel puțin doi sau trei martori în fața bisericii care să aducă dovezi clare împotriva lui, după cunoștința lor personală.

3. Înainte de a trata cazul lui, ei trebuie să pună pe cineva dintre ei care să fie calificat pentru lucrarea de păstor, pentru a pune în aplicare disciplina bisericii împotriva lui. Totuși, este clar că biserica poate să îl suspende imediat de la părtășie și de la achitarea de slujirea lui, adică imediat după ce au fost aduse acuzațiile împotriva lui.

Întrebare: Dacă un membru al bisericii crede că este oprimat de biserică și că situația lui nu a fost tratată drept – fie prin excomunicare, fie prin depărtarea bisericii de el – ce alternative îi sunt la dispoziție?

Răspuns: Noi credem că el poate fi mângâiat, și credem că nicio biserică nu este infailibilă, ci unele pot greși în anumite elemente ale credinței după cum pot greși și în practicarea disciplinei. Modalitatea pe care o propunem de a rezolva situația – asupra căreia am căzut de acord în adunarea generală organizată la Londra în 1692 între prezbiterii, slujitorii și mesagerii din bisericile noastre – este aceasta: persoana rănită sau întristată poate să apeleze la o biserică soră pentru a participa la părtășie și Cină, iar acea biserică poate trimite anumiți frați la congregația de care acel membru a aparținut, pentru a vedea dacă îl pot restaura. Dacă acest lucru nu este posibil, atunci ei trebuie să raporteze biseri-

cii situația aceluși membru, alături de dovezi. Dacă congregația va fi convinsă, după o informare completă, că situația aceluși membru nu a fost tratată corect, ea poate să îl primească în părtășia ei.

3) Excomunicarea celor care cauzează dezbinări sau care se îndepărtează fără temei de biserică

Iată ceea ce este susținut în general de toți teologii congregaționaliști: nicio persoană nu are autoritatea de a demisiona ca atare din calitatea de membru. El nu se poate transfera de la o biserică la alta fără a păcătuți grav, ci trebuie să se transfere de la biserică la care este membru într-o modalitate rânduită, cu condiția ca biserică aceea să fi fost constituită în rânduială, nelipsindu-i nimic din lucrurile care sunt esențiale pentru mântuire sau pentru părtășia bisericii. Chiar dacă acea biserică nu satisface acele condiții, totuși el ar trebui să se străduiască să se asigure că pleacă în rânduială.

Niciun membru nu ar trebui să caute sau să își dorească să renunțe la calitatea aceasta pentru orice diferență mărunță în anumite elemente neimportante ale religiei.

În ce privește faptul că un membru nu poate și nu ar trebui să se transfere după bunul plac, iată ce scria un autor cu greutate:

El nu se poate transfera după bunul plac din următoarele motive:

1) Nu este un lucru care să denote decență și cu atât mai puțin o viață trăită în rânduială să pleci fără să se știe despre tine, ci este foarte lipsit de politețe, semănând cu un fel de fugă: „Numai purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos, pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi rămânea departe de voi, să aud despre voi că rămâneți tari în același duh, și că luptați cu un suflet pentru credința Evangheliei” (Filipeni 1:27; v. și Tit 2:10).

2) O astfel de despărțire nu este acceptată nici măcar în familie sau în grupuri seculare.

3) Ea distruge relația dintre păstor și turma lui, căci ceea ce poate fi făcut de un membru, poate fi făcut de toți.

4) Libertatea de care oile s-ar putea bucura ar putea să fie și a păstorului, așa încât și el poate să își abandoneze turma după bunul lui plac, fără a o anunța sau fără a lăsa cunoscut motivul înaintea bisericii.

5) O astfel de plecare din biserică înseamnă încălcarea legământului cu Hristos și cu congregația respectivă, motiv pentru care este un act de imoralitate gravă (Romani 1:31), membrul în cauză aflându-se sub obligația de a rămâne statornic bisericii până când biserica va

considera că are o chemare temeinică de a merge în altă congregație.

6) Un astfel de gest poate fi interpretat ca un act care stimulează dezbinarea, căci dacă astfel de lucru s-ar petrece în lume, ar fi interpretat ca atare:

„Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni” (Faptele Apostolilor 2:42)

„Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe. Dacă piciorul ar zice: ‚Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup’, nu este pentru aceasta din trup? Și dacă urechea ar zice: ‚Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup’, nu este pentru aceasta din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Acum dar Dumnezeu a pus mădulele în trup, pe fiecare așa cum a voit El. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Fapt este că sunt mai multe mădule, dar un singur trup. Ochiul nu-i poate zice mâinii: ‚N-am trebuință de tine’; nici capul nu le poate zice picioarelor: ‚N-am trebuință de voi’. Ba mai mult, mădulele trupului, care par mai slabe, sunt de neapărată trebuință. Și părțile trupului, care par vrednice de mai puțină cinste, le îmbrăcăm cu mai multă podoaabă. Așa că părțile mai puțin frumoase ale trupului nostru capătă mai multă frumusețe, pe când cele frumoase n-au nevoie să fie împodobite. Dumnezeu

a întocmit trupul în așa fel ca să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste: pentru ca să nu fie nicio dezbinare în trup: ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele” (1 Corinteni 12:14-25).

„Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie” (Evrei 10:25).

7) Un astfel de act este un gest disprețuitor la adresa conducerii Bisericii (cf. Iuda 1:19).

8) O astfel de atitudine trădează faptul că acel membru consideră că el poate folosi cheile după bunul plac, sau mai degrabă crede că le poate fura.

9) Dacă membrii pot pleca din biserică atunci când vor, fără a cere acceptul, atunci poate exista motiv și ca ei să fie admiși într-o biserică după bunul lor plac.

10) Ar fi un lucru rău și lipsit de blândețe ca o altă biserică să primească un astfel de membru.

11) Astfel de practici pot să conducă la dezbinare și la confuzie în toate bisericile implicate și să fie văzute ca niște parohii²⁶.

---

²⁶ **parohii** – autorul face referire la biserica percepută ca fiind compusă din toți creștinii prețiși, care trăiesc într-o anumită localitate, mai degrabă decât ca fiind formată din creștinii regenerați care au intrat într-un legământ și într-un angajament unul față de celălalt.

12) Astfel de plecări nu pot fi explicate nici în cea mai mică măsură apelând la ideea bisericii vizibile universale, unde toți membrii și slujitorii fac parte dintr-o singură biserică, căci acest lucru implică în mod automat conducerea pastorală subordonată unei mulțimi de prezbiteri cu autoritate peste toate bisericile, mulțime de prezbiteri care poate fi interpretată ca sinod²⁷.

13) Un astfel de gest este ca o gaură într-un vapor, care, dacă nu este astupată la vreme, îl va scufunda cu totul.

14) Astfel de atitudini stimulează anarhia, insinuând o putere arbitrară asupra fiecărui membru.

15) Plecarea membrilor în felul acesta distruge toate legăturile dragostei și dă naștere celor mai mari animozități între frați și între biserici.

16) Astfel de gesturi pot constitui un argument serios în a-l suspecta pe cel care pleacă de faptul că ar ascunde vreun păcat...

---

²⁷ **sinod** – adunări regionale de prezbiteri ale căror decizii sunt obligatorii pentru congregațiilor aflate în autoritatea lor, o trăsătură a conducerii prezbiteriene a bisericii. Argumentul lui Keach este că părăsirea de către membri a congregațiilor fără a manifesta respect pentru autoritatea congregației inițiale face să pară că biserica vizibilă este mai largă decât congregația locală și produce implicația conducerii acesteia la un nivel mai înalt decât cel al congregației locale, lucru față de care el se opune categoric.

Așa cum un om nu se poate ucide pe sine, nu ține de puterea unui membru să își înceteze relația cu biserica lui. Prin gestul retragerii sale, el se separă în mod schismatic de părtășia bisericii și se separă de ea păcătuiind (Iuda 1:19; 1 Corinteni 1:10; 3:3; 11:18; Evrei 10:22-25)²⁸.

Întrebare: Este corect actul bisericii în cazul în care ea răspunde cu excomunicare la retragerea neanunțată a unui membru din părtășia bisericii?

Răspuns: Chauncy răspunde denumind aceasta o „excomunicare dublă”, izvorând mai întâi din actul membrului de a se separa, dar și din tratarea oficială a ofensei lui, pe baza căreia intervine actul drept și inviolabil al bisericii. O astfel de judecată a bisericii poate fi declarată de către prezbiterul congregației în adunarea acesteia:

Întrucât _____ (numele membrului în cauză) s-a retras în mod neregulat și prin păcat din părtășia congregației, îl considerăm de acum ca nemaifiind membru și cu care biserica nu mai are datoria de a se uni în părtășia rânduielilor speciale până când el va face reparația cuvenită (cf. Romani 16:17-18; 2 Tesaloniceni 3:6, 14-15; Iuda 1:12)²⁹.

---

²⁸ Isaac Chauncy, *The Doctrine Which Is according to Godliness, to Which Is Annexed a Brief Account of the Church-Order of the Gospel according to the Scriptures* (1694), p. 339-340 & 342.

²⁹ Ibid, p. 342-343.

Totuși, noi credem, după cum este și opinia Dr. Chauncy, că o biserică poate, atunci când Cuvântul lui Dumnezeu permite și când situația o impune – să îi aprobe transferul unui membru, când acesta insistă, pentru a participa la o altă biserică. Totuși, aceasta nu ar trebui să se facă în fiecare caz când intervin dezbinări sau ofense legate de lucruri neînsemnate sau ca urmare a prejudecăților, căci astfel de lucruri ar putea să ducă în curând la desființarea oricărei biserici. Ce biserică este aceea unde fiecare membru ar avea dreptul să se mute oriunde, în funcție de lucrurile neînsemnate în care poate avea dreptul să aibă orice altă opinie decât ceilalți membri? Cei care stârnesc dezbinări și certuri între frați pentru a distruge pacea bisericii, dacă nu pot fi câștigați, trebuie însemnați și tratați ca niște mari păcătoși. Actul de dezbinare este un mare rău (2 Timotei 2:23; 2 Tesaloniceni 3:14; Proverbe 6:16-19).

Întrebare: Cum are loc transferul în rânduială al unui membru, ca urmare a faptului că nu mai locuiește în localitate sau în alte cazuri întemeiate?

Răspuns: Un astfel de transfer se poate face în rânduială printr-o scrisoare de mărturie sau recomandare a acelei persoane. Dacă el intenționează să rămână acolo pe termen lung, biserica poate să îi permită să participe la părtășia și comuniunea acelei biserici, unde

poate fi supravegheat în Domnul (Romani 16:2; Faptele Apostolilor 18:27).

8

CAUZELE TULBURĂRILOR ÎN BISERICA LOCALĂ

În cele ce urmează sunt prezentate cauzele tulburărilor și dezbinărilor din biserici. Ele trebuie prevenite și corectate în fiecare biserică adevărată.

1) Una dintre cauzele tulburărilor ține de necunoașterea de către unii membri a regulilor disciplinei și conducerii corecte, în special atunci când acea regulă din Matei 18 nu este aplicată (v. 15).

În loc să aplice acea regulă, un membru este jignit de un altul, vorbește despre aceasta unei persoane sau alteia înainte de a vorbi cu fratele care l-a jignit, lucru care este un păcat evident și o încălcare directă a poruncii sfinte a lui Hristos. Astfel de situații și astfel de persoane trebuie tratate potrivit cu Evanghelia. Pentru a preveni astfel de situații, disciplina bisericii trebuie predicată și membrii trebuie informați cu privire la responsabilitățile lor.

2) Un alt lucru care dă naștere tulburării și dezordinii într-o biserică este lipsa dragostei și a simțămintelor de blândețe reciprocă, ca și lipsa conștientizării marelui păcat și a răului de a frânge legăturile păcii și unității. O, dacă toți am pune la inimă acest rău spurcat! Cât de ticălos este să frângem pacea unei familii sau pacea cu vecinii! Dar cu cât mai păcătos este să tulburăm pacea Bisericii Dumnezeului celui viu, și să îi rupem legăturile unității. „Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună!” (Psalmul 133:1). Dar, o, cât de urât și de vrednic de dispreț este contrariul.

„După ce le-a spălat picioarele, Și-a luat hainele, S-a așezat iarăși la masă și le-a zis: „Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiți, Învățătorul și Domnul’, și bine ziceți, căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu. Adevărat, adevărat, vă spun, că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți” (Ioan 13:12-17)

„Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efeseni 4:31-32).

„Căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii” (Efeseni 4:3).

„Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi ,ca un prinos și ca o jertfă de bun miros’ lui Dumnezeu” (Efeseni 5:2).

„Stăruiiți în dragostea frățească” (Evrei 13:1)

„Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele” (Iacov 3:16).

3) O altă practică ce aduce tulburări este aceasta: când un membru sau altul cunoaște de actele păcătoase sau rele făcute de unul sau mai mulți membri și le ascunde sau nu acționează potrivit poruncii Bibliei, pretinzând că nu dorește să fie văzut ca o persoană certareată. Totuși, prin acest gest el poate deveni vinovat de păcatele celorlalți oameni, și să permită ca Numele lui Dumnezeu și reputația bisericii să fie vorbite de rău, și toate acestea prin neglijența lui. Acesta este un mare rău (v. Faptele Apostolilor 5:3-8; Levitic 19:17).

4) Când un prezbiter sau o biserică știe că unii membri sunt scandaloși în viețile lor sau eretici în învățătura lor, și totuși îi tolerează sau participă chiar în aceste lucruri, ei seamănă semințele dezbinării.

5) Când membrii își iau libertatea de a merge în alte locuri să asculte Evanghelia, în vreme ce biserica

este adunată pentru a se închina înaintea lui Dumnezeu. Aceasta nu este altceva decât ruperea legământului lor cu biserica, și poate să ducă în curând la desființarea oricărei biserici. Dacă un membru își poate lua această libertate, tot așa toți membrii pot face aceasta.

Mai mult, un astfel de gest aruncă o umbră de dispreț asupra lucrării bisericii și tinde să îi determine pe cei ce sunt membri să nu mai fie afectați de doctrina predicată în biserică – cunoscând că astfel de oameni pot și ei să aparțină bisericii.

De aceea, îndemnul meu este ca acest lucru rău să fie prevenit, în Numele lui Hristos.

Oricare dintre voi cunoașteți că faceți parte dintre cei care își iau această libertate, vă rog să vă întoarceți în biserica voastră. Totuși, nu le putem pune nicio piedică acelor membri ai bisericii care, în alte momente decât cele ale închinării bisericii proprii, vor să meargă să îi asculte pe cei care sunt sănătoși în credință (Faptele Apostolilor 4:23).

6) Libertatea pe care unii și-o iau de a-i asculta pe cei care sunt corupți în învățătura lor, și astfel își însușesc învățături nesănătoase, străduindu-se să le propage în mințile altora, ca și cum ar fi de o mare importanță.

Vai, mulți sunt corupți în zilele acestea de arminianism³⁰, socinianism³¹ și de multe alte erori!

Aceste lucruri aduc multă tulburare și neorânduială în biserică:

„Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău” (2 Petru 2:2).

7) Când o biserică primește un membru sau mai mulți membri dintr-o altă congregație fără acceptul acelei congregații sau fără știința ei. Astfel de oameni pot fi dintre cei care trăiesc în neorânduială, dintre cei care trăiesc vieți nepăsătoare față de sfințenia lui Dumnezeu, care umblă după imoralitate sau persoane pline de prejudecăți, fără a avea motive temeinice. Acest lucru ar fi suficient ca astfel de oameni să fie considerați atei, oameni care batjocoresc autoritatea bisericii și curăția credinței. Nicio biserică nu primește mai multă autoritate de la Hristos decât alta.

---

³⁰ **Arminianism** (de la Jacobus Arminius, 1560-1609, teolog olandez) – sistem doctrinar care respinge învățătura predestinării, susținând în schimb că alegerea la mântuire a anumitor persoane de către Dumnezeu s-a bazat pe cunoștința mai dinainte de către El a acceptării sau respingerii lui Hristos de fiecare om, prin voința lui liberă.

³¹ **Socinianism** (de la Faustus Socinus, 1539-1604, teolog italian) – sistem doctrinar care respinge învățătura Sfintei Treimi, dumnezeirea lui Hristos (făcându-L să fie un simplu om), dumnezeirea și personalitatea Duhului Sfânt, predestinarea, păcatul original, depravarea totală, veșnicia Iadului și faptul că Hristos a făcut ispășire înaintea lui Dumnezeu pentru păcat.

8) O altă cauză a tulburărilor apare când membrii sunt primiți fără consimțământul general al congregației, sau înainte de a se aduce dovezi suficiente privitoare la viețile lor evlavioase, sau când o biserică este mult prea neglijentă în acceptarea noilor membri.

9) O altă cauză a tulburărilor apare când o biserică acceptă o acuzație împotriva unui membru, fiind vorba despre o ofensă între frați, înainte de a se proceda în rânduiială la analiza făcută aceluia caz.

„Atunci Barnaba l-a luat cu el, l-a dus la apostoli, și le-a istorisit cum, pe drum, Saul văzuse pe Domnul, care i-a vorbit, și cum în Damasc propovăduise cu îndrăzneală în Numele lui Isus” (Faptele Apostolilor 9:27; v. și Matei 18:15).

10) Tulburările mai pot apărea și când judecățile sunt făcute cu părtinire, când situația unora este tolerată din motive care țin de favoarea acordată acelor persoane. Leviții nu trebuiau să țină cont nici măcar de tatăl și mama lor atunci când făceau judecată:

„Să nu faceți nedreptate la judecată: să nu cauți la față săracului, și să nu părtinești pe nimeni dintre cei mari, ci să îl judeci pe aproapele tău după dreptate” (Levitic 19:15).

11) O altă cauză a tulburărilor apare atunci când membrii nu participă constant și nu vin la timp la adunările comune, iar închinarea adusă lui Dumnezeu în special în Ziua Domnului suferă din această cauză. Acesta este un mare rău.

„Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ sec, uscat și fără apă” (Psalmul 63:1)

„Dis de dimineață ne vom duce la vii, să vedem dacă a înmugurit via, dacă s-a deschis floarea, și dacă au înflorit rodiile. Acolo îți voi da dragostea mea” (Cântarea Cântărilor 7:12; v și. Marcu 16:1).

12) Când o parte a unei biserici se întâlnește nemulțumită pentru a se consulta în treburi ale bisericii fără cunoștința sau consimțământul bisericii sau al păstorului, acest lucru aduce tulburare și dezbinare, și trebuie judecat ca atare.

„Să nu fie nici o dezbinare în trup: ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele” (1 Corinteni 12:25).

„Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburare împotriva învățaturii pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei” (Romani 16:17).

13) Un alt lucru care are tendința de a distruge pacea bisericii are loc atunci când există răbufniri ale patimii ce se arată în păstor sau în alții în chestiunile care țin de gestionarea disciplinei bisericii. N-am văzut oare, prin propria experiență, care este efectul trist al acestor gesturi? De aceea, hotărârile trebuie luate întotdeauna după ce ne-am consumat pornirile, cu o atitudine de blândețe a duhului și cu moderație, fiecare frate având libertatea să își spună părerea și să nu fie întrerupt decât după ce a terminat, și să nu vorbească mai mulți deodată.

„Să îi îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului” (2 Timotei 2:25).

14) Tulburările pot să apară și atunci când un frate sau mai mulți își exprimă dezacordul cu încăpățănare față de biserică în orice lucruri și în orice situație, fie în ce privește credința, practica sau disciplina, și nu doresc să se supună majorității, ci strâng partide în jurul lor. Ei mai degrabă stârnesc dezbinări ale bisericii decât să lupte pentru unitate (Iuda 1:19; Iacov 3:14-16). Mă întreb – ce motiv sau temeii ar putea avea vreun om să refuze părtășia cu o biserică pe care Hristos nu a părăsit-o, ci are părtășie cu ea?

15) Tulburările pot să aibă loc și atunci când vreun membru divulgă sau face cunoscut persoanelor din afara congregației (sau pe care nu le privesc chestiunile respective) lucruri făcute sau hotărâte în întâlnirile sau viața bisericii. În această privință, ca și în altele, biserica trebuie să fie ca o grădină închisă, ca un izvor astupat, ca o fântână pecetluită. Astfel de gesturi stârnesc întotdeauna întristări mari, iar persoana care acționează în neorânduială trebuie să fie identificată și muștrată. Nu ar fi oare un lucru rușinos ca vreun membru al unei familii să divulge secretele acesteia? Cu cât mai mare trebuie să fie rușinea la care se expun oamenii care divulgă secretele adunării lui Dumnezeu.

„Ești o grădină închisă, soro, mireaso, un izvor închis, o fântână pecetluită” (Cântarea Cântărilor 4:12).

16) O altă cauză a neorânduiei este când un membru sugerează sau introduce în mințile altor membri lucruri rele împotriva păstorului lor, dar nu vor să spună despre ce este vorba, și la mijloc pot fi doar bănuieli rele și prejudecăți. Acest lucru este foarte urât și constituie o încălcare clară a poruncii Evangheliei și a responsabilităților membrilor față de slujitorii lor. O astfel de persoană trebuie aspru muștrată și, dacă nu își mărturisește relele și nu dovedește pocăință hotărâtă, trebuie disciplinat mai departe. De asemenea, este un lucru rău

și ca un altul să își deschidă urechile la astfel de insinuări rele sau să nu îl mustre pe acuzator (achitându-se astfel de responsabilitatea lui) sau să nu ia doi sau trei alți membri alături de el pentru a-l aduce la pocăință.

Dacă astfel de bârfe sunt considerate rele atunci când sunt săvârșite împotriva unui frate, cu atât mai rele sunt ele când au ca țintă un prezbiter, al cărui nume și a cărui reputație ar trebui să fie ocrotite cu toată grija și dreptatea, fiind păzite și considerate ca mai sfinte decât în mod obișnuit.

„Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizma, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sunt șoptitori...” (Romani 1:29).

„nu știe nimic: ba încă are boala cercetărilor fără rost și a certurilor de cuvinte, din care se nasc pizma, certurile, clevetirile, bănuielile rele” (1 Timotei 6:4)

„niciunul să nu gândească rău în inima lui împotriva fratelui său” (Zaharia 7:10).

„Împotriva unui prezbiter să nu primești învinuire decât din gura a doi sau trei martori” (1 Timotei 5:19).

„Dacă păcătuiești astfel împotriva fraților, și le răniți cugetul lor slab, păcătuiești împotriva lui Hristos” (1 Corinteni 8:12).

17) De asemenea, o sursă de tulburări apare când membrii nu contribuie la ajutorarea săracilor în măsura în care Dumnezeu i-a binecuvântat, și nu fac acest lucru în fiecare Zi a Domnului, sau prima zi a săptămânii, așa cum El a poruncit: „În ziua dintâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui” (1 Corinteni 16:2).

18) O altă cauză a discordiei este aceasta: când membrii refuză să ia parte alături de biserică la Masa Domnului pentru că ei își închipuie că o persoană sau alta se face vinovată de vreun rău, dar nu au făcut nimic pentru corecția lor conform poruncii Evangheliei. Acești oameni fie excomunică biserica, fie se excomunică pe ei înșiși, sau cel puțin i-ar izola pe acei membri fără a avea vreun temei (Matei 18). Vă îndemn ca, de dragul lui Hristos, să nu se mai audă de așa ceva printre voi. Nu ar trebui să tratați biserica astfel sau să refuzați părțasia voastră cu ei (chiar și imperfectă) atâta vreme cât biserica nu i-a excomunicat, nu i-a însemnat pentru a se feri de ei sau cel puțin nu i-a suspendat.

19) Tulburările mai au loc când un membru crede sau primește informații împotriva unui alt membru înainte ca acela învinuit să fi cunoscut adevărul (Ieremia 20:1, 10).

20) Când împotriva unui prezbiter se aduce o acuzație contrară regulii biblice, care spune că ea nu poate fi adusă decât de doi sau trei martori, și bazată pe adevăr (1 Timotei 5:19), se pot produce tulburări.

21) Ele mai pot apărea și când membrii nu vin în general să asculte Cuvântul lui Dumnezeu cu atenție în decursul săptămânii sau în zile special puse deoparte [și nu au motive întemeiate ale absenței, n.tr.], chiar dacă acea întâlnire a fost convocată prin acordul întregii biserici.

„Luați aminte, și veniți la Mine, ascultați, și sufletul vostru va trăi” (Isaia 55:3).

„În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc” (Faptele Apostolilor 2:1-2).

„Acum dar, toți suntem aici înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm tot ce ți-a poruncit Domnul să ne spui” (Faptele Apostolilor 10:33).

22) Tulburări sunt cauzate și când membrii nu participă la zilele de rugăciune și post, la zilele de mulțumire comună, sau la adunările în care se discută problemele de disciplină a bisericii.

„Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii, și chiar pruncii de la țată! Să iasă mirele din camera lui, și mireasa din odaia ei! (Ioel 2:16).

23) În final, astfel de tulburări mai apar când frații care au daruri de lucrare nu sunt încurajați în privat să își folosească darurile și când, deși se dovedesc calificați, nu sunt chemați să predice sau să își folosească darurile în biserică, și când nu li se dă încurajarea de a persevera în a învăța mai mult pentru a se achita și mai bine de chemarea lor. Ce se va alege de bisericile noastre, dacă nu prevenim aceste rele cât de repede putem?

„Ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să îi învețe și pe alții” (2 Timotei 2:2).

9

LUCRURILE CARE ÎMPODOBESC BISERICA

Ceea ce conduce mai mult decât orice la împodobirea bisericii este temelia pe care ea este zidită, anume Domnul Isus Hristos. El este temelia binecuvântată și glorioasă:

- 1) În legătură cu Dumnezeu-Tatăl, care a pus această temelie în planul, sfatul și hotărârea Lui veșnică: „Iată, pun ca temelie în Sion” (Isaia 28:16). Acesta este rezultatul înțelepciunii, iubirii și îndurării Lui infinite față de aleșii Lui, a) spre gloria lui Dumnezeu în toate atributele Lui; b) spre binele nostru, pentru că El răspunde la toate nevoile celor care sunt uniți cu El și zidiți pe El.
- 2) În legătură cu Hristos Însuși, care este temelia: a) spre prețuirea vredniciei lui Hristos ca „o piatră”, „o piatră de preț”; b) spre a vedea durabilitatea ei, „o piatră încercată, temelie puternică”

(Isaia 28:16). Fraților, este necesar să fie pusă o fundație a casei, căci nicio casă nu poate fi zidită fără o bună fundație, una care să stea fermă și nemișcată. Aceasta este cea mai puternică parte a construcției, și ea susține toată greutatea structurii pusă deasupra ei. Așa este și face Isus Hristos pentru biserică.

Frumusețea și podoaba unei biserici adevărate se vede în constituirea ei în rânduială și în adunarea ei regulată, nelipsindu-i nimic din lucrurile esențiale în această privință.

Frumusețea și podoaba unei biserici adevărate ține de calitatea deosebită, de slava și caracterul potrivit al materialelor din care ea este construită, materiale potrivite temeliei [Hristos cel viu]: toate fiind pietre prețioase, pietre vii, persoane născute din nou cu adevărat.

„Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos” (1 Petru 2:5).

Frumusețea și gloria unei biserici adevărate ține de faptul că toate pietrele sunt bine șlefuite și modelate, fiind astfel potrivite pentru a fi așezate la locul lor în clădire. Dacă așa ar sta lucrurile, nu ar mai fi atâta zgomot de ciocane și topoare în acțiunile de disciplină ale

bisericii așa cum vedem. Nu așa au stat lucrurile în cazul modelului acesteia, anume templul lui Solomon.

„Când s-a zidit casa, s-au întrebuițat pietre cioplite gata înainte de a fi aduse acolo, așa că nici ciocan, nici secure, nici o unealtă de fer nu s-au auzit în casă în timpul zidirii” (1 Împărați 6:7).

Frumusețea și podoaba bisericii stă în faptul că toate pietrele sunt deopotrivă unite cu Hristos, temelia ei, prin Duhul Sfânt și prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, și una cu alta în dragoste și afecțiune sinceră. „În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul” (Efeseni 2:21).

Ea mai ține și de sfințenia și curăția vieților și a purtării tuturor membrilor ei: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt... Sfințenia este podoaba Casei Tale, Doamne, pentru tot timpul cât vor ține vremurile” (1 Petru 1:16; Psalmul 93:5).

Frumusețea și podoaba bisericii ține de acea unitate dulce și de acel gând comun care ar trebui să se afle în biserică, toți trăgând împreună asemenea cailor la carul lui faraon (cf. Cântarea Cântărilor 1:9). „Căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii” (Efeseni 4:3). „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35).

Frumusețea și slava bisericii adevărate stă în faptul că ea are prezența lui Dumnezeu în mijlocul ei, ca atunci când slava lui Dumnezeu umplea templul Lui.

„Să-Mi ridici un altar de pământ, pe care să-ți aduci arderile-de-tot și jertfele de mulțumire, oile și boii. În orice loc în care Îmi voi aduce aminte de Numele Meu, voi veni la tine, și te voi binecuvânta” (Exod 20:24).

„Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18:20).

Frumusețea și podoaba bisericii consistă din delimitarea de toți cei păcătoși și necurați sau, dacă ei apucă să devină membri, din a-i curăța printr-o disciplină strictă și sfântă, altfel ea își va pierde frumusețea în curând.

„Am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus. Nu vă lăudați bine. Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala? Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit” (1 Corinteni 5:5-7).

Frumusețea și podoaba unei biserici adevărate ține de zelul și dragostea arătată tuturor celor care păzesc reputația, pacea și mângâierea bisericii și a lucrării ei (2 Corinteni 8:14; Tit 3:2).

Ea mai constă și din administrarea corectă a disciplinei, din a se îngriji să nu se vadă în ea nicio neglijență sau amânare a dreptății prin nepăsare sau părănire:

a. Biserica adevărată nu va fi părtaşă păcatelor oamenilor, această părtășie rea făcându-se

- 1) prin a tolera păcatele,
- 2) prin a le minimiza gravitatea sau prin a le acoperi,
- 3) prin a aproba sau încuraja în orice fel persoanele aflate în păcat,
- 4) prin a nu îl restaura pe fratele care își mărturisește păcatul în care a căzut,
- 5) prin a nu aduce o acuzație dreaptă împotriva unui ofensator, prin a nu-l muștra, ci a avea părtășie cu el.

b. Biserica adevărată face judecățile ei în modalitatea corectă, fără a face o disciplină mai aspră decât o cere Legea lui Hristos.

c. Biserica adevărată îl achită și îl restaurează la timp pe cel care se pocăiește.

d. Biserica adevărată nu face nimic mânată de prejudecăți, ci în dragoste și plinătate de afecțiunii, totul fiind făcut în Numele lui Hristos și prin autoritatea Lui.

Frumusețea și podoaba unei biserici adevărate țin de mila și compasiunea pe care ea o manifestă față de cei în suferință, încurajându-i pe cei ispitiți și ajutându-i pe săraci și pe cei necăjiți (1 Tesaloniceni 5:14). „Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng” (Romani 12:15).

Frumusețea și podoaba unei biserici adevărate țin de faptul că ea nu vorbește de rău pe niciun om, nu doar de relele fraților, ci despre al nimănui așa încât să îl rănească sau să îi facă rău, distrugându-i reputația sau cinstea.

Nu trebuie să tratăm greșelile omului altfel decât într-o modalitate evanghelică, iar aceasta cu scopul de a corecta acea persoană, nu din patimă sau prejudecăți, ori pentru a-l expune în public, ci din dragoste pentru sufletul lui.

Totuși, putem vorbi despre relele altora:

a) când suntem chemați să facem aceasta în fața legii sau în propovăduirea Evangheliei (este un păcat să ascundem o infracțiune, Tit 1:10-13); sau

b) când, procedând astfel, prevenim un alt pericol sau îl protejăm pe un altul care este în pericol de a fi contaminat de compania sau exemplul rău al altora (2 Timotei 2:17-18); sau

c) în apărarea noastră justă (Galateni 2:11).

Mai mult, ar trebui să ne gândim la păcatul pe care îl facem când îi vorbim de rău pe alții.

În primul rând, în ceea ce privește cauzele pentru care unii fac aceasta: o cauză ține de lipsa dragostei, căci astfel de oameni sunt mânați de răutate și ură. O alta ține de ticăloșia, natura stricată și cruzimea înclinației acuzatorului, căci vorbirea de rău a altora este stârnită de acel imbold de a-i vorbi pe alții și de a te amesteca în treburile altora. Sau poate că unii își degradează frații pentru a se înălța pe ei înșiși în cinste și onoare, lucru abominabil. Gândește-te că acest lucru este hoție sau ticăloșie, mai rău decât a-i fura aceluia om averile lui, pentru că îi iei ceva ce probabil că nu îi poți înapoia niciodată. Mai mult, gândește-te că cei care îi vorbesc de rău pe alții se expun ei înșiși vorbirii de rău. Este bine să știi că acela care primește sau apleacă urechea la lucruri scandaloase este la fel de vinovat ca și acuzatorul. Este asemenea unuia care acceptă lucruri furate, făcându-se la fel de vinovat ca și hoțul.

Întrucât acesta este unul dintre lucrurile cele mai rele și mai notorii din aceste vremuri, vreau să insist un pic asupra lui. Dacă te scârbești de acest rău și îl eviți din răspuseri, vei străluci cu atât mai clar în har și caracter.

Vai, în zilele noastre sunt unii care se cred mari creștini, dar care nu ezită să îi vorbească de rău pe slujitorii lui Hristos, chiar pe unii dintre cei mai buni oameni. Ei sunt atât de plini de răutate, încât nu le pasă de răul pe care îl provoacă fraților lor și nici de adevăr ori de interesele lui Dumnezeu, expunându-se ei înșiși unei rușini de durată, pângărindu-și sufletele și viețile cu astfel de urâciuni. Ei sunt asemenea blestematului Ham, care a descoperit goliciunea tatălui său. Aceste persoane încalcă deopotrivă legile omenești și legile lui Dumnezeu (3 Ioan 1:9-10; Geneza 9:22).

Frumusețea și podoaba unei biserici adevărate este manifestată când membrii ei își „poartă sarcinile unii altora, și împlinesc astfel Legea lui Hristos” (Galateni 6:2). Pentru a face aceasta, gândește-te dacă ai putea găsi acea biserică unde astfel de poveri nu apar (Galateni 6:1). Gândește-te la ce povară ți-a purtat Isus Hristos. Gândește-te la ce povară ești pentru propria persoană (Galateni 6:5). Nu este adevărat că, în anumite lucruri, ești o povară pentru frații tăi? Nu ai vrea ca poverile tale să fie purtate de frații tăi? Nu ai vrea ca Dumnezeu să te facă să suporti o povară mai grea, pentru că altfel nu îi poți purta povara fratelui tău? Purtarea poverilor este împlinirea legii dragostei, a Legii lui Hristos (Galateni 6:2; Romani 13:10).

Podoaba și frumusețea unei congregații este și mai evidentă când autoritatea bisericii și demnitatea slujirii pastorale sunt ocrotite. Ce mare a fost răul lui Core (Numeri 16:1-3; Iuda 1:11)! Apostolul vorbește despre unii care sunt plini de poftă, mândri, și nu le este frică să îi vorbească de rău pe cei puși în autoritate (2 Petru 2:10). Dumnezeu a pus o podoabă și o demnitate înaltă asupra bisericii și în autoritatea și puterea ei: „orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer” (Matei 18:18a). Mai mult, slujirea pastorală este o slujire demnă; păstorii sunt denumiți cârmuitori, îngeri și tați. De aceea, când vreun om disprețuiește biserica sau păstorul, el săvârșește un mare rău și aduce o ocară asupra lui Hristos, stârnind tulburări și confuzie (Apocalipsa 2:1; 1 Timotei 3:5; Faptele Apostolilor 23:5).

În ultimul rând, frumusețea și podoaba unei biserici adevărate se manifestă când sfințenia, neprihănirea, dragostea, smerenia și toată evlavia adevărată sunt aduse înaintea conștiinței fiecărui membru și se dovedesc în viața slujitorilor ei; de asemenea, podoaba bisericii se vede când toți membrii ei se străduiesc să exceleze în acestea cu toată atenția și sârguința (Psalmul 110:3; 1 Petru 1:23).

10

ÎNCHEIERE

Frații mei, știți că „Domnul iubește porțile Sionului mai mult decât toate locașurile lui Iacov” (Psalmul 87:2). De aceea, închinarea comună înaintea lui Dumnezeu trebuie să fie preferată înaintea celei personale. Acest lucru implică existența unei biserici locale vizibile și ca membrii ei să se întâlnească frecvent pentru a se închina lui Dumnezeu. De asemenea, el implică faptul că ei trebuie să aibă o slujire în rânduială și măcar un prezbiter ordonat, pentru a conduce toate rânduilele comune ale ei. Mai mult, închinarea comună în biserica locală presupune că toate persoanele au libertatea deplină să se alăture bisericii și să fie părtașe tuturor rânduilelor, anume acelora care îi aparțin în mod specific bisericii: Cina Domnului, disciplina sfântă și zilele de rugăciune și post.

Apoi învățăm că biserica din vechime s-a separat de orice străini (Neemia 9:2). Totuși, străinii pot parti-

cipa la toate celelalte activități publice ale bisericii, precum rugăciunea comună, citirea și predicarea Cuvântului, și cântările de laudă aduse lui Dumnezeu, așa cum am dovedit mai sus. Frații mei, este posibil ca ei să ni se alăture în rugăciune, dar nu și în lauda lui Dumnezeu?

Dar, o, frații mei! Vă implor să vă arătați prețuirea nespusă și iubirea pentru închinarea comună a lui Dumnezeu.

Motivații în sprijinul închinării comune

1. Dumnezeu o pune pe aceasta mai presus de cea personală, sau are o prețuire mare pentru închinarea care I se aduce în comun.

2. Despre El se spune că locuiește în Sion: „Da, Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui” (Psalmul 132:13), „locul în care locuiește slava Lui” (Psalmul 26:8).

3. Dumnezeu este proslăvit cel mai mult în adunarea sfinților. În templul Lui, toți vorbesc despre gloria Sa (Psalmul 29:9). „În adunarea cea mare, Tu vei fi pricina laudelor mele” (Psalmul 22:25).

4. Aici se găsește prezența lui Dumnezeu cea mai frumoasă (așa cum spunea cineva), *prezența Lui efica*: „În orice loc în care Îmi voi aduce aminte de Numele Meu,

voi veni la tine, și te voi binecuvânta” (Exod 20:24). Aici găsim prezența Lui *mai intimă*: „acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18:20). El umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur [reprezentând bisericile] (Apocalipsa 1:13).

5. Aici sunt cele mai clare manifestări ale frumuseții lui Dumnezeu, care l-au făcut pe sfântul David să își dorească să locuiască acolo pe vecie (Psalmul 27:4). A se vedea de asemenea descoperirea lui Hristos față de biserici în Apocalipsa 2-3.

6. Prin faptul că ni se spune că Dumnezeu i-a adăugat bisericii pe cei care „erau mântuiți” în zilele apostolilor, (Faptele Apostolilor 2:47).

7. Aici căpătăm cele mai mari avantaje spirituale (Psalmul 132:3-5). Aici cade roua Hermonului, aici se coboară de pe muntele Sionului, unde Dumnezeu revarsă „binecuvântarea, viața, pentru veșnicie” (Psalmul 133:3). „Îți voi binecuvânta din belșug hrana, îi voi sătura cu pâine pe săracii lui” (Psalmul 132:15). Aici s-au risipit îndoielile lui David (Psalmul 73:16-17).

8. Aici ai primit prima ta gură de aer spiritual, sau duhul de viață; multe suflete se nasc întru Hristos în fiecare zi în adunările sfinților (Psalmul 87:5). Acel lucru bun care poate fi împărțit cu alții este de preferat, iar

acel lucru bun la care suntem toți părtași este cel mai bun de împărțit. „Înălțați-L pe Domnul *împreună* cu mine. Să laudăm *cu toții* Numele Lui!” (Psalmul 34:3). Cărbunii încinși se sting odată ce sunt separați între ei.

9. Fraților, așa cum observa un teolog respectat, biserica în închinarea ei comună este cea mai apropiată imagine a cerului, în special atunci când Îi cântă laude lui Dumnezeu. Ce prețuire au avut sfinții lui Dumnezeu din vechime pentru închinarea înaintea Lui! „Cât de plăcute sunt locașurile Tale, Doamne al oștirilor! Sufletul meu suspină și tânjește de dor după curțile Domnului, inima și carnea mea strigă către Dumnezeul cel viu!” (Psalmul 84:1-2).

10. Iată cum curg promisiunile lui Dumnezeu către Sion, sau către biserica Lui: „Să te binecuvânteze Domnul din Sion” (Psalmul 128:5). O, nu lăsați ca vreun lucru să vă descurajeze în a aștepta în pragul casei lui Hristos (Proverbe 8:34). David dorea mai degrabă să „stea în pragul Casei Dumnezeului meu, decât să locuiască în corturile răutății” (Psalmul 84:10).

Da, însă, de dragul Domnului, nu neglijați devoțiunea personală, anume rugăciunea personală și cea a familiei. O, rugați-vă să fiți pregătiți bine pentru închinarea comună! Ieșiți din cămăruțele voastre pentru a

veni la biserică! Ce sens are tot ceea ce faceți în întâlnirile comune, dacă nu păziți închinarea lui Dumnezeu în familiile voastre? (Isaia 35; 51:3; Psalmul 25:14; Psalmul 87:5; Matei 6:6).

O, nu neglijați rugăciunea, citirea și meditația! Îngrijiți-vă să vă educați și să vă catehizați copiii. Trăiți ca bărbați și femei care sunt o amenințare pentru această lume. De dragul Domnului, umblați ca unii care împodobesc Evanghelia (Efeseni 6:4; Filipeni 1:27).

Preocupați-vă ca zelul și cunoștința să meargă mână în mână, ca o bună purtare și o doctrină sănătoasă să meargă alături. Acestea două sunt mai bune decât una (Eclesiastul 4:9-13).

Fraților, cel care face din Cuvântul lui Dumnezeu regula pentru toată viața lui, ca și din gloria lui Dumnezeu obiectivul său în tot ce întreprinde, va vedea că Duhul lui Dumnezeu va fi tăria lui. Aceasta va fi ca funia împletită în trei a lui Solomon, care va fi una în trei și trei într-una; ea nu va putea fi ruptă (Eclesiastul 4:12).

Anexă

UN EXEMPLU DE LEGĂ- MÂNT LA CONSTITUIREA UNEI BISERICI LOCALE

Noi, cei care dorim să umblăm împreună în frica de Domnul, cu ajutorul Duhului Său Sfânt, mărturisim profunda și serioasa noastră umilință pentru toate nelegiuirile noastre. De asemenea, în prezența lui Dumnezeu și a noastră, a tuturor, într-un simțământ al propriei noastre nevrednicii, ne dedicăm Domnului formând o biserică potrivită modelului apostolic de constituire, dorind ca El să fie Dumnezeul nostru și noi poporul Lui, prin legământul cel veșnic al harului Său fără plată. Doar în acesta nădăjduim noi să fim primiți de El prin Isus Hristos, Fiul Său binecuvântat, pe care Îl luăm să fie Marele nostru Preot care ne îndreptățește și ne sfințește, ca și Profetul nostru, care ne învață. Ne dedicăm Domnului supunându-ne Lui ca Legiuitor al nostru și ca Împărat al sfinților, supunându-ne tuturor poruncilor și rânduielilor Lui sfinte spre creșterea, întărirea și mângâierea noastră, așa încât să fim o mireasă sfântă

pentru El, să Îl slujim în generația noastră și să așteptăm a doua Lui venire ca Mirele nostru glorios (Ezechiel 16:6-8; 2 Corinteni 8:5; Osea 2:23; 2 Corinteni 6:16).

Fiind pe deplin mulțumiți de modul de comuniune al bisericii și de adevărul harului care este revărsat într-o bună măsură în sufletele noastre, ne alăturăm cu solemnitate într-o unitate și părtășie sfântă, supunându-ne cu smerenie disciplinei Evangheliei și tuturor îndatoririlor sfinte cerute de la un popor aflat într-o astfel de stare spirituală (Exod 26:3-6; Isaia 62:5; Psalmul 122:3; Efeseni 2:18-22; 4:16; 1 Petru 2:5; Psalmul 93:5; Isaia 55:8; Luca 1:74-75).

1. Promitem și ne angajăm să umblăm în toată sfințenia, evlavia, smerenia și dragostea frățească, atâta cât ține de noi, să facem ca părtășia noastră să fie un prilej de bucurie pentru Dumnezeu, aducătoare de mângâiere pentru noi, și plăcută pentru tot restul poporului Domnului (2 Corinteni 7:7; 1 Timotei 6:11; 2 Petru 1:6-7; Faptele Apostolilor 20:19; Filipeni 2:3; Ioan 13:34; 15:12).

2. Promitem să veghem reciproc asupra purtării fiecăruia și să nu ne tolerăm reciproc păcatele, atâta cât ne va descoperi Dumnezeu fiecăruia sau nouă tuturor; promitem să ne încurajăm reciproc la dragoste și fapte bune, să ne avertizăm, să ne muștrăm și să ne îndemnăm unii

pe alții cu blândețe, după regulile pe care Hristos ni le-a lăsat în această privință (1 Petru 1:22; Levitic 19:17; Evrei 10:24-25; 1 Tesaloniceni 5:14-15; Romani 15).

3. Promitem să ne rugăm într-o manieră specială unii pentru alții, pentru slava și creșterea acestei biserici, pentru prezența lui Dumnezeu în mijlocul ei, pentru revărsarea Duhului Său Sfânt asupra ei, și pentru protecția Lui asupra ei, spre gloria Sa (Efeseni 6:18; Plângerile lui Ieremia 5:16; Coloseni 4:12).

4. Promitem să ne purtăm poverile unul altuia, să ne apropiem unii de alții și să simțim unii cu alții în toate circumstanțele și situațiile, atât cele exterioare cât și cele sufletești, așa cum Dumnezeu ne va binecuvânta pe fiecare dintre noi, în providența Lui (Galateni 6:2; Evrei 12:12-13; 13:3; Romani 12:15; 2 Corinteni 11:29).

5. Promitem să ne suportăm reciproc slăbiciunile, eșecurile și neputințele cu multă blândețe, nefăcându-le cunoscute nimănui din afara sau din interiorul bisericii decât potrivit cu porunca lui Hristos și cu rânduiala Evangheliei în acele situații (1 Ioan 3:17-18; Galateni 6:1; 1 Tesaloniceni 5:14; Romani 15; Efeseni 4:31-32).

6. Promitem să ne luptăm laolaltă pentru adevărurile Evangheliei și pentru puritatea căilor și a poruncilor lui Dumnezeu, să evităm cauzele sau pe cei care

dau naștere dezbinărilor, „căutând să păstrăm unirea Duhului, prin legătura păcii” (Efeseni 4:3; Iuda 1:3; Galateni 5:1; Tit 3:9-10; 2 Ioan 1:10).

7. Promitem să venim alături în fiecare Zi a Domnului și în alte ocazii, când Domnul ne va da oportunități, pentru a-L sluji și glorifica pe Dumnezeu prin a-I aduce închinare, pentru a ne zidi reciproc și pentru a contribui la binele bisericii Lui (Evrei 3:12-13; 10:25; Maleahi 3:16; Romani 14:18-19; 15:16; Efeseni 4:16).

8. Promitem ca, după puterile noastre (adică după cum ne binecuvântează Dumnezeu cu lucrurile bune ale acestei lumi) să ne îngrijim de nevoile păstorului/prezbiterului nostru, pentru că Dumnezeu a rânduit ca cei care predică Evanghelia să trăiască din Evanghelie (2 Corinteni 9:7-13; Galateni 6:6-10).

Ne angajăm cu smerenie la acestea și la toate celelalte îndatoriri ale Evangheliei, promițând și propunându-ne solemn să le îndeplinim – nu în puterea noastră, întrucât suntem conștienți de slăbiciunile noastre – ci în puterea și tăria binecuvântatului Dumnezeu, ai Căruia suntem și pe care dorim să Îl slujim, a Lui să fie slava acum și în veci! Amin!

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! “Fără plată ați primit, fără plată să dați”.

2) Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 200 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratia-Romania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/dona-tii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!